

HandbalX-tra

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE VLAAMSE HANDBALVERENIGING - SEPTEMBER/OKTOBER/NOVEMBER 2013

BELGIË - BELGIE	
P.B	
8500 KORTRIJK 1-2	
12	3667

Ethias Assistance Voor u en uw voertuig

10€/maand*

Onmiddellijk intekenen
ethias.be - 0800 25 777

ethias
Doet wat moet

Handbal x-traVerschijnt 4x per jaar
Prijs per nummer 2 euro
V.U. David Van Dorpe
H.Vanveldekesingel 150/29
3500 Hasselt**Redactie**Cois Van Aelst
David Van Dorpe
Marcel Coppens**Medewerkers**Gerrit Vertommen
Tim Houbrechts
Jakob Dhaene
Dries Boulet**Foto**David Van Dorpe
Tine Verheyden
Eddy Vannoppen
Cederic Janssens
Marcel Coppens
Walter Saenen**Coverfoto**Judith Franssen aan
het werk op de bekerfinale
tegen HB Sint-Truiden.
(foto: Cederic Janssens)

Wat is sport de overheid nog waard?

Het nieuwe handbalseizoen staat voor de deur. Sommigen staan al maanden te trappelen om eraan te mogen beginnen, voor anderen was de rustperiode eigenlijk nog iets te kort.

Als we de insiders mogen geloven wordt het een aantrekkelijk seizoen op het hoogste niveau. Bij de heren zijn er 6 uitgesproken pretendenten om één van de vier plaatsjes in de Beneluxliga te bemachtigen. De dames toonden zich op de persvoorstelling van de eerste afdeling uitzonderlijk strijdlustig. Liefst negen Vlaamse ploegen en Fémina Visé zullen de degens kruisen, en Rhino Turnhout wordt unaniem in de favorietenrol gedrongen.

Toch was er ook enige terughoudendheid, vooral aan de mannenkant. De economische crisis sleept nu al enkele jaren aan, en ook de overheid kampt met krimpende middelen...of andere prioriteiten. Sport, een Vlaamse materie, is nooit echt een verkiezingsthema geweest. Bij de verdeling van de ministerportefeuilles is er zelden iemand die zijn nek uitsteekt voor de bevoegdheid sport. Hij die ooit wel eens cafévoetbal speelde of supporter was van Eddy Merckx neemt sport er dan maar bij.

De handbalwereld verloor de laatste jaren veel publieke middelen. Het sluiten van de topsportschool en het verlies van het topsportstatuut zullen de VHV ongeveer 300.000 euro minder publieke middelen opleveren. Daarnaast besliste de Vlaamse regering dat er te veel niveaus bezig waren met sport. De provincies mogen vanaf 2014 geen structurele ondersteuning meer bieden aan de sportsector. Zo komen ook de provinciale afdelingen van de VHV op droog zaad te zitten. Dat die middelen terug in de grote pot komen is een schrale troost. Daar worden vooral de grote federaties beter van, en zij die geen provinciale afdelingen hadden.

Aan de inkomstzijde heeft de federale regering haar pijlen op de vzw's (en dus de clubs) gericht. Cijfers uit de krant De Tijd leerden dat het uitwringen van 300 sportclubs ongeveer anderhalf miljoen Euro had opgeleverd. Aan extra in te vorderen BTW, die aan de achterdeur natuurlijk toch weer gerecupereerd werd door de sponsorende bedrijven. Financieel een maat voor niets dus. Maar het sociaal netwerk dat in één moeite kapot gemaakt werd en het slagveld onder afhakende vrijwilligers, wie heeft daar oog voor? Hetzelfde artikel in De Tijd leerde dat een strengere controle op oneigenlijk gebruik van notionele instreftafrek (die andere prioriteit) liefst 670 miljoen euro had opgebracht!

Wat betekent de sport nog voor de politiek? En wie zet sport eindelijk op de politieke agenda? Men piekert zich suf over wachtlijsten in de kinderopvang, maar tegelijk pest men de vrijwilligers weg uit de sportclub. Als de laatste vrijwilliger het licht zal hebben uitgedaan, zal onze samenleving er heus niet beter op geworden zijn. 2014 is een belangrijk verkiezingsjaar: wie neemt het op voor de sport?

BIG 5 vs. de rest: werkelijkheid of wishful thinking?

Als we de ambities van de damesclubs mogen geloven gaan we een boeiende competitie tegemoet. In het fraaie kader van het Hobokense districtshuis gaven de tien eersteklassers hun dromen prijs. Met landskampioen DHW als gastvrouw en een gratis rockconcert op de achtergrond. Conclusie: vijf (misschien wel zes?) teams drummen voor de play-offs. Vijf andere clubs starten bescheidener, zonder aan mogelijke degradatie te denken. Als dat geen spannende strijd wordt ...

Rhino: favoriet ?

Vorig seizoen was de oogst mislukt in Turnhout. Rhino kon de hoge ambities niet waarmaken en greep zelfs naast de play-offs. Intussen investeerde de Kempense club behoorlijk in nieuwe speelsters en trok ook Rudi Ryckebosch aan als nieuwe trainer. Rhino werd meteen favoriet verklaard. Een revanche voor het mislukte seizoen ?

‘Dit is mijn rentree in de nationale competitie na vijf jaar Nederland, en ik heb onmiddellijk een zekere frustratie in de groep ervaren omdat ze vorig seizoen de play-offs niet hebben gehaald’ vertelt Rudi Ryckebosch, T1 van de Turnhoutse meiden, ‘Wat ik nog net heb gevolgd zijn uitgerekend de play-offs van vorig seizoen. Daarin heeft vooral Visé mij gecharmeerd. Een sterk team, en vermits Visé omzeggens ongewijzigd bleef denk ik dat die club een hoofdrol gaat spelen in de titelstrijd. Wij favoriet? Misschien ... Rhino heeft eigenlijk al een aantal jaren een vaste kern en deed enkele doelgerichte transfers. Ach, ik neem die favorietenrol graag in ontvangst zonder nu echt euforisch te worden. We hebben een aantal sterkhouders aangetrokken, stuk voor stuk ervaren meisjes, en Svane Goossens is natuurlijk een toptransfer. Ik ken haar door en door, ze woont bij mij in de buurt en ik was haar allereerste trainer. Svane heeft gekozen voor Rhino omdat ze gelooft in ons project.

Rhino favoriet dus, maar zonder de pretenties van Visé, Sint-Truiden, DHW en zelfs Hassele te ontwijken. Kijk, het was de keuze van het clubbestuur om dit seizoen mee te spelen voor de prijzen. Of dit extra druk op de speelsters legt moet nog blijken. De sfeer in de groep is alvast super. Bovendien is het ook voor mij een uitdaging. Ik heb Rhino destijds naar eerste

nationaal gebracht, toen met een jonge, ambitieuze kern. Nu die groep volwassen is geworden en meer ervaren, zou het mooi zijn nog eens met diezelfde lichter kampioen te worden. Minstens de play-offs halen is een must, anders hebben we gefaald. Ik verwacht me aan een nek-aan-nekrace...’

DHW: overgangsjaar

Als je titelvoerend landskampioen bent kun je bezwaarlijk bescheiden ambities koesteren. Zo denkt ook de teammanager van DHW Antwerpen er over.

‘Meedoen voor de prijzen, dat zijn we onszelf verplicht,’ aldus Eric Dubois, ‘Maar we beschouwen dit seizoen ook als een overgangsjaar. Enkele sterkhouders zijn gestopt of verkast. We willen nu volop talentrijke jeugd een kans geven. Maar titelfavoriet?, nee dat is te hoog gegrepen. Visé is ongewijzigd en dus sterker, want geroutineerder. Rhino heeft serieus geïnvesteerd. En Sint-Truiden blijft een gevaarlijke outsider. Dus ik herhaal: meedoen doen voor de prijzen, ja. Een favorietenrol, nee.’

DHW moest inderdaad nogal wat potentieel laten gaan. Gitte Bes en Gitte Goossens (HC Schoten), Dana Fripon (Bocholt) en Steffie Van den Abbeele (Waasmunster) zochten andere oorden op. Michelle Smekens wil zich vervolmaken in Duitsland en Bianca Tiganus keerde terug naar Roemenië. En dan is er nog Anett Szilagyi ... een verhaal apart. Wilde zij niet naar Rhino ?

‘Ach, ik wil dat even uitklaren,’ lacht Eric Dubois. ‘Kijk, er waren bepaalde afspraken met Anett Szilagyi. Ofwel zou ze stoppen, ofwel bij ons blijven. Contractueel waren er afspraken tussen haar en de club, waarvan de details niet publiek gemaakt hoeven te worden. Als dan

plots de ene partij die afspraken negeert is het logisch dat de andere partij het spel ook sterk speelt. We hebben dat op een eerlijke en volwassen manier met haar uitgepraat, er is dus geen geval Szilagyi meer. Ze gaat niet naar Rhino, ze blijft bij DHW maar is voorlopig inactief.'

De Antwerpse teammanager vindt die adering in zake ervaring alvast geen handicap. DHW nam drie beloften over van Uilenspiegel, een van Welta en kreeg met de Nederlandse Tamberly Husson meer kracht in de defensie.

'Het is alvast een bewuste keuze geweest om ons compartiment buitenlanders gevoelig te beperken,' besluit Eric Dubois. 'Of dat een juiste keuze is zal moeten blijken, maar we willen eigen jeugd alvast integreren. Vorig seizoen waren die jongeren nog niet klaar, nu wel. We hebben met Tine Segers, Sandra Ruginyte en Anita Szamosi een stevige ruggengraat. Voor de rest moeten Antwerpse meisjes hun verantwoordelijkheid maar nemen.'

Sint-Truiden: outsider

Sint-Truiden speelde vorig seizoen geen rol van betekenis. Vooral het onvoorzienne, late uitsstel van de bekerfinale ligt voorzitter Romain

Martens nog zwaar op de maag. In Hoboken hoorden we Sint-Truiden doorgaans vernoemen als een outsider in de prijzenslag. Of de voorzitter van de Limburgse club daarmee kan leven ?

'De ambitie is van minstens de play-offs te halen. Dus reken ons zeker maar bij die Big 5,' weet Romain Martens. 'Eens in die play-offs moet je wat geluk hebben. En vooral ... geen blessures. Zeker dat kunnen we missen als kiespijn gezien onze beperkte kern. Als we van tegenslag gespaard blijven kunnen we zelfs iets meer dan een outsider zijn. We zijn niet versterkt, evenmin verzwakt. Annelies Duivejonck is gestopt, maar dat compenseren we met eigen jongeren. Als Sarina Leenen haar niveau blijft halen kan zij de ploeg op sleptouw nemen. Het zal zeker een boeiende competitie worden. Rhino favoriet, daar heb ik mijn twijfels over. Het zal afhangen van details, zeker geen punten verliezen die je niet mag verliezen.'

Visé: hoofdprijs

Fémina Visé is en blijft een begrip in de hoogste damesreeks. En tevens een buitenbeentje. Want intussen de enige vertegenwoordiger van

Debat onder leiding van Sven Van den Abbeele

6

de LFH op het hoogste niveau. Daar houden de Waalse meiden nochtans stevig stand. Dit seizoen kunnen de ambities alweer tellen...

'Visé moet altijd ambitieus zijn,' bevestigt T1 Olivier Leleux, 'het is een club met een enorme reputatie en is het zichzelf en de supporters verplicht van hoog te mikken. Bovendien blijft de spelersgroep omzeggens ongewijzigd, we passen enkel een aantal jeugdspelsters in. Toch gaan we voor een prijs, kampioen of bekerwinst, maakt niet uit. Maar de concurrentie zal hard zijn, daar zijn we ons van bewust. DHW, Rhino, Sint-Truiden en vergeet Hasselt niet. Initia heeft een gerenommeerde jeugdopleiding en zal zeker talenten voor de leeuwen gooien...'

Hasselt: alarmbel

Bij Initia Hasselt werd het alarmpeil bereikt: liefst 7 speelsters verlieten de club, waaronder twee keepers. Je zou al voor minder panikeren, is het niet Jo Smeets ?

'Zeven uitgaande transfers om diverse redenen,' jammert de Hasseltse trainer-coach, 'Onze Nederlandse doelvrouw stopt er mee. Onze tweede keeper, Kathleen Thijs, volgt

haar geliefde voetballer Denis Odoi naar Gent. Groot drama, plots had ik geen keepers meer... Bovendien Tine Ceyskens weg, Svane Goossens weg, Kimberly Gonzalez weg, ... Enfin, ik moest zeven basisspelsters vervangen. Van mei tot diep in juli heb ik me gek getelefoneerd. In eigen land tevergeefs, de Belgische vijver is leeg. Gelukkig had ik nog een netwerk over de grens, van uit mijn eigen tijd bij V&L. Daar heb ik toch nog enkele Nederlandse meiden kunnen strikken, waaronder een doelvrouw. Onze ambities? Die blijven ongewijzigd. Zeker niet minder ambitieus dan vorig jaar. Onze kern is gekrompen, maar we vangen dat op met eigen jeugd. Die meisjes moeten zich dan maar bewijzen. We gaan alleszins voor een prijs. En iedereen heeft het maar over de Big 5, maar volgens mij kunnen dat er best wel eens zes worden. Wie dat wordt is koffiedik kijken. Uilenspiegel misschien ?'

Bocholt: stijlbreuk

De nieuwe trainer van Bocholt is een Nederlander, met name Michel van Dooren. Vorig jaar nam hij een sabbatjaar. Maar dat stelde hem wel in staat de Belgische competitie te le-

ren kennen. Hoe kijkt hij uit naar het debuut bij zijn nieuwe club ?

‘De groep is zeer ambitieus,’ verheugt T1 Michel van Dooren zich, ‘dat is enorm positief. De meiden werken heel hard en hebben zich ook een doel gesteld. Ze willen voor die strijdplaats gaan, plaats 4 of zeker plaats 5. Dat is niet mis als opdracht, inderdaad, maar je moet nu eenmaal durven. Beter de lat hoog leggen en eventueel onderweg de doelstellingen bijsturen. Maar de rode draad doorheen de teambespreking was: we vliegen erin ... Bocholt heeft incidenteel eens een vierde plek gehaald, voor de rest altijd tegen de degradatie gevochten. Deze groep wil een stijlbreuk veroorzaken...’

Onderste helft

Van de minder ambitieuze eersteklassers is Uilenspiegel wel een buitenbeentje. Voor de Wilrijkse neo-eersteklasser begon vier jaar geleden een succesverhaal: vier promoties in evenveel seizoenen. Vorig jaar werden de meisjes van ‘den Uil’ kampioen in tweede en heeft Antwerpen opnieuw zijn derby voor ‘de ploeg van ‘t stad’.

‘Een goede zaak voor het Antwerpse handbal, maar aan die eretitel denken we voorlopig niet,’ vindt Seyran Kroyan, T1 van Uilenspiegel en ex-bondscoach van Armenië.’ Op de persconferentie werd nog maar eens de vraag gesteld of het echt niet te snel is gegaan voor ‘den Uil’ ... ‘Misschien wel, maar met deze jonge, talentrijke groep kunnen we zeker mee in eerste nationaal. We hebben een snelle, tactisch gedisciplineerde ploeg, die zeer beweeglijk handbal speelt. Dat is de sleutel van ons succes. We gaan misschien kletsen krijgen, het wordt sowieso een leerschool. Maar we gaan zeker voor het behoud vechten. Versterking ? Daar knelt nu uitgerekend het schoentje. Voorlopig durven maar weinig meisjes de stap zetten richting Uilenspiegel. Ze zitten blijkbaar liever op de bank bij grotere club dan ervaring op te doen bij ons. Zo kozen drie van onze talenten voor een overstap naar DHW,’ besluit de Armeniër.

De promovendus mikt dus resoluut op het behoud. De andere clubs uit de onderste helft willen de degradatiestrijd alvast ontwijken. T1 Gino Denert hoopt op een regelmatig seizoen dan voorheen, zodat Meeuwen het behoud sneller kan verzekeren. Jo Smet meent dat Waasmunster versterkt is en hoopt dat met de komst van Conny Schepers als T1 de Wase meisjes

voor een strijdplaats (5 of 4) kunnen meedoen. DHT tenslotte kan uit het forfait van Apolloon Kortrijk wellicht spelersmateriaal sprokkelen en hoopt te stunten in de competitie.

Communicatie en kritiek

Achteraf probeerde moderator Sven Van den Abeele een open debat te lanceren over communicatie, omgaan met sociale media, relaties met de pers, en meer leuke dingen voor de mensen. Een debat op een laag pitje weliswaar, enkel de Hasseltse voorzitter Bruno Willems en de Antwerpse teammanager Eric Dubois (niet toevallig de twee eersteklassers die het meest professioneel met de pers omgaan) hadden een heldere visie.

‘Communicatie is slechts één aspect waaraan een club aandacht moet schenken,’ begon Eric Dubois, ‘je hebt ook nog de accommodatie, een sporthal waar je ook VIP-toestanden en aantrekkelijke nevenactiviteiten kunt organiseren, en uiteraard ook de sportieve prestaties die doorgaans beslissen over grote of matige belangstelling. Maar goed communiceren is zéér belangrijk. De buitenwereld laten blijken dat dameshandbal bestaat en een zeer aantrekkelijke sport is. We hadden vorig seizoen twee telfinales in afgeladen zaal, telkens spannende wedstrijden die nipt werden beslist. Dat is uiteraard de beste propaganda. Maar je moet als club ook aandacht besteden aan je PR. Contact zoeken met de pers en met andere media. In dat verband krijgen de clubs vanuit de federatie weinig of geen steun voor het dameshandbal. Dus moet je het als club zelf doen. Vandaar dat wij alle moderne sociale media inschakelen, vandaar ook dat we investeren in een tv-kanaal als *Sportbeat*. Het zijn die stappen die je moet zetten om de belangstelling voor dameshandbal op peil te houden en liefst te verhogen...

En er moet ook dringend worden nagedacht over de competitieformule. Waarom niet zoals bij de heren een Beneluxcompetitie. Wij zijn met DHW alvast het terrein aan ‘t verkennen voor een Beneliga. Ook een nationale damesploeg is een absolute must om dameshandbal meer aandacht te schenken. Hockey is een mooi voorbeeld. Tenslotte pleit ik ook voor een licentiesysteem voor de damesclubs. Met een correct financieel plan en een verantwoorde jeugdwerking. Een verpletterende verantwoordelijkheid voor de federatie, geloof me ...’

Cois Van Aelst

Judith Franssen: ‘Persoonlijke bekroning is fijn maar niet prioritair in een ploegsport’

“Hey, die trofee heb ik nog niet gewonnen,” was de spontane reactie van Initia Hasselt-doelman Jef Lettens, toen hij vernam dat zijn vriendin Judith Franssen voor het eerst in haar carrière werd uitverkozen tot handbalspeelster van het jaar.

“Helemaal geen jaloezie, hoor! Evenmin van mijn kant toen ik hem zag genieten van de play-off-thriller tegen Bocholt eind vorig seizoen. Gewoon twee heel leuke momenten. Bij hem volgde er een stevig feestje, een ontlading na de bekroning van een geweldige samenwerking binnen de groep bij Hasselt. Ik vernam mijn uitverkiezing tussen twee examens in, die me binnenkort hopelijk een Bachelor-diploma kinesitherapie bezorgen. Natuurlijk was ik aangenaam verrast, maar een feestje zat er op dat moment niet in. Alleen een mooie bos bloemen op het stadhuis van Hasselt en bij mijn eerste optreden nadien weer bloemen bij mijn ploeg Femina Visé,” klinkt het met een dosis gezonde Nederlandse nuchterheid bij de ‘speelster van het jaar’.

Echt verwacht had ze die uitverkiezing wel niet. “Ik zag mijn naam wel staan in een poll die op Facebook gehouden werd, maar dat telt niet mee. Dat was al een tijdje geleden en ik had er sindsdien niet meer bij stil gestaan. Tot ik dat telefoontje kreeg enkele uren voor een examen. Zelf had ik gedacht dat één van de speelsters van DHW Antwerpen bij de laureaten zou zijn, of Kristien Lenaers, hoewel die met Rhino in de play-downs speelde en dus in de slotfase minder in de belangstelling kwam. Het was op dat moment natuurlijk wel een opkikker voor mij, maar uiteindelijk behaal je zo’n trofee alleen maar als je ook goede ploegmaats hebt.”

Om welke redenen denk je dat je toch tot ‘handbalster van het jaar’ verkozen werd?

Judith Franssen: “Moeilijk om dat van jezelf te zeggen. Goed verdedigen, vind ik wel fijn. Ik probeer echter ook steeds meer mijn eigen kans te gaan als de gelegenheid zich voor doet. Daar was ik in het verleden niet zo sterk in, maar dat is intussen behoorlijk verbeterd. Je moet soms al eens egoïstisch zijn als je op doel afstormt. Eén van mijn beste wedstrijden speelde ik tegen een Turkse ploeg in de EHF-Cup. Ik scoorde werkelijk aan de lopende band en alles lukte ook. De trainer vroeg waarom ik die momenten niet gebruikte in de andere matches. Nochtans herinner ik me dat ik de avond voordien met Annelies Penders nog heel laat naar tv heb zitten kijken, terwijl we een zak chips verorberden. Misschien moet ik dat

in de toekomst wel eens meer doen,” grinnikt de 22-jarige Nederlandse rechtervleugel uit Ede, die op kot zit in Hasselt, maar eigenlijk ook nog bij haar ouders in Sittard resideert.

Waar ben je precies met handballen begonnen

“Ik ben in mijn jeugd jaren bij Sittardia begonnen en nadien overgestapt naar Geleen. Ik werd toen wel eens opgeroepen voor de Nederlandse juniorensselectie en dan moest ik elke maandag naar Arnhem gebracht worden. Je kreeg daar ook ‘s ochtends trainingen, maar een overstap naar de Topsportacademie in Arnhem zag ik niet zitten. Er waren ook zo veel goede meisjes in het handbal, zeker bij de ploegen die meer uit het noorden kwamen. Ik ben ze natuurlijk wel blijven volgen en sommigen namen nog deel aan het WK. Maar al die dingen waren voor mij niet te combineren.”

Je bent dan zelf bij Initia Hasselt gaan aankloppen met de vraag of ze geen speelster nodig hadden?

“Precies. Zo is het gebeurd. Ik wilde in Hasselt gaan studeren in de biomedische wetenschappen, liefst iets in de richting van de geneeskunde. Maar het is bekend dat de studies in België wel eens meer theoretisch gericht zijn en dat lukte niet zo best, zodat ik overgeschakeld ben naar de richting kinesitherapie, waarin ik dus eerst een ‘bachelor’ en nadien een ‘master’ wil halen. Je kan er in de school proberen te genieten van het topsportstatuut,

maar erg soepel gaat dat er niet aan toe. Als je b.v. op donderdag een wedstrijd moet spelen, dan stellen ze jouw examen van vrijdag niet zomaar uit. Ach, misschien zijn daar wel redenen voor. Maar het is duidelijk: in Nederland primeert bij de topploegen in het handbal het sportieve en komen de studies op de tweede plaats. In België is dat absoluut het omgekeerde. Vroeger snapte ik nooit waarom speelsters op training afwezig bleven wegens hun studies, nu begrijp ik dat beter.”

Eigenaardig dan toch wel dat je van Initia Hasselt overstapte naar Visé...

“Bij Initia hadden we dat jaar inderdaad een hele goede groep. Was die kunnen samen blijven, dan hadden we daar zeker nog meer successen mee gehaald. Maar ik ging met gezin naar de trainingen en het liep bij mij niet zoals het hoorde. En als je geen plezier meer beleeft aan de trainingen, dan stop je er beter mee. Ik heb toen een goed gesprek gehad met Linde Panis en dat klikte meteen en ik was weer vertrokken voor aangename trainingen bij Visé. Ik heb er twee jaar op rij een ‘prijs’ kunnen pakken: de titel tijdens mijn eerste seizoen Visé en in het voorbije seizoen de bekerwinst.”

Bestaan er nog meer verschillen met Nederland buiten het feit dat hier de studies primeren op de sport?

“Ik denk dat ik nu even veel keer train als

bij Geleen met drie, vier trainingen per week. Bij de echte topclubs in Nederland ligt de trainingsarbeid nog hoger. Als ik het vergelijk dan denk ik dat de betere Belgische clubs bij de vrouwen in Nederland zouden meedoen voor de achtste plaats in het beste geval. Voor de play-offs met zes ploegen komen ze zeker niet in aanmerking. Voor de play-downs of voor de competitie in de Nederlandse eerste divisie zie ik ze wel sterk genoeg.”

Via jouw vriend Jef Lettens volg je toch ook het mannenhandbal en in de Beneluxcompetitie zie je aan de top van beide landen toch gelijkwaardige ploegen.

“Dat is juist op gebied van topploegen, denk ik. Maar ik geloof toch dat de lager geklasseerde ploegen in de hoogste afdeling in Nederland kwalitatief beter zijn dan hun Belgische soortgenoten.”

Hoe geraakt het vrouwenhandbal in België op een hoger niveau?

“Ik denk dat jullie dan echt wel een nationale vrouwenploeg nodig hebben. Ik heb begrepen dat dit een financiële kwestie is en een keuze van de bond. Je moet inderdaad financiën hebben, zodat je ook de betere en de meer gemotiveerde speelsters kan aantrekken voor de nationale ploegen. De Belgische nationale mannenploeg behaalt ook geen sterke resultaten, o.a. omdat de beste spelers niet gemotiveerd genoeg zijn om tijd te besteden aan de nationale ploeg. En daar ligt misschien het schoentje gewrongen in België.”

Ga je ervoor om een tweede keer ‘speler van het jaar’ te worden?

“Als je dat doet, dan geloof ik niet dat ik daarmee mijn ploeggenoten gelukkig zou maken. Trouwens, er waren in de competitie van vorig seizoen ook wedstrijden waarin ik me afvroeg wat ik daar stond te doen. Maar mijn niveau steeg wel weer naarmate de play-offs naderden en vorderden. Ik voel me momenteel goed bij Visé. Ik kan er sport en studies aardig combineren, maar soms is het wel nodig om van club te veranderen om te groeien en om de motivatie erin te houden.”

Geen feestje dus komend seizoen?

“Ach, ik ben niet echt een feestneus. Ik ga natuurlijk ook wel met mijn teamgenoten eens naar een clubfeestje. Maar het mogen geen wilde feestjes worden, want dan pas ik.”

Marcel Coppens

'Afscheid van een koningskoppel'

Luc Uten en Mark De Moor werden verkozen tot 'scheidrechers van het jaar'. Voor beiden een dikverdiende bekroning van een schitterende carrière als ref. En tevens ... een heuse apotheose als fin de carrière. Want het duo Uten-De Moor stopt als actief scheidrechter en stelt zich voortaan ter beschikking om jonge referees te begeleiden. Handbal Xtra was er als de kippen bij om de laureaten te interviewen over hun rijke carrière én hun ambitieuze toekomst. Vertel nu eens ... scheidrechers van het jaar, wat doet dat met een mens ?

Mark De Moor en Luc Uten

'Dat strekt tot eer,' lacht Luc Uten, 'het is alleszins een waardering vanwege spelers, trainers, kenners en supporters dat je in het voorbije seizoenen je job goed hebt gedaan. Zeker voor ons laatste seizoen geeft dat een enorme voldoening. Het stond al eerder vast dat we er in 2013 mee zouden stoppen. Maar al bij al is die titel een aangename verrassing voor ons...'

'Ik was compleet verrast, ik had die uitverkiezing niet verwacht,' vult Mark De Moor aan, 'anderzijds vind ik persoonlijk dat we afgelopen seizoenen goed gepresteerd hebben. Constant en consequent gefloten, we hadden er zelf een heel goed gevoel bij. Maar dit was toch wel een verrassing...'

De heren Uten-De Moor zijn opgetogen met de erkenning die ze kregen van ons handbal-

wereldje. Dat het uitgerekend samenviel met hun afscheid is louter toeval. Maar ... wel een hoogtepunt.

Luc Uten: 'Voor ons ligt de leeftijdsgrens op 50 jaar. Je kunt dan nog tweemaal een verlenging aanvragen, maar we wilden daar consequent in zijn. Wij zijn beiden 50, dus stoppen we ook op 50, anders moet je die leeftijdsgrens niet leggen. Bovendien werd het almaar moeilijker om de limieten te lopen in de conditie-tests. De inspanningen om een wedstrijd te leiden werden ook van week tot week zwaarder. Ik vind het overigens terecht dat men van de scheidre een onberispelijke fysieke conditie eist en dat men ze soms veeleisende normen en waarden oplegt. Daarom hadden we aanvang seizoenen 2012-2013 al beslist: dit wordt onze

laatste competitie. En we wilden er meteen ook een prestigezaak van maken om zo best mogelijk te fluiten. Wat ons blijkbaar is gelukt, zeker met deze uitverkiezing..'

Mark De Moor: 'Handbal is enorm geëvolueerd, het gaat er de laatste jaren enkele versnellingen hoger aan toe in een wedstrijd. En als scheidsrechter voel je dat ook, de leeftijd begint mee te spelen en eist zijn tol. Wij moeten behoorlijk bijtrainen om tussen die jonge gasten overeind te blijven. Wat voor de spelers geldt, geldt ook voor ons. Handbal wordt veel sneller gespeeld dan pakweg tien jaar geleden. Spelers moeten fysiek sterker worden, maar de scheids ook... Maar die beslissing om te stoppen werd ons zeker niet opgelegd. We hebben dat uit vrije wil en zeer bewust beslist.'

Het OBC van de arbitrage

Het einde als actief scheidsrechter dus, maar ook een nieuw begin. Want het duo Uten-De Moor heeft andere, even ambitieuze plannen. Graag een tipje van sluier oplichten, heren ...

Mark De Moor: 'Ach, veel moet nog concreter worden, maar het draait toch allemaal rond de groep jonge scheidsrechters die we onder onze vleugels nemen. Frank De Bleekere had het onlangs over: opleiding, begeleiding, coaching. Vandaar OBC. Hij wil dat concretiseren in het voetbal, wij op een bescheidener niveau in het handbal. De VHV heeft daar een budget voor vrijgemaakt, zodanig dat we jonge refs. zowel in wedstrijden als op toernooien kunnen volgen. Niet mis als opdracht hé? Het is vooral leuk om met jonge mensen te werken en die te zien groeien. Bovendien kregen we vorig jaar de gelegenheid om dankzij de VHV een clinic mee te pakken van een Zwitserse EHF-lector. We hebben daar voor het eerst gewerkt met video-analyses bij de begeleiding van jonge scheidsrechters. Die video-analyses gaan we nu ook invoeren bij competitiewedstrijden in eerste nationaal. Voor de arbiters zal dat een enorme vooruitgang betekenen.'

Luc Uten: 'Wij blijven ook actief in het PSKA, het provinciaal scheidsrechterscomité Antwerpen. We werken daar al jaren met jonge scheidsrechters qua opleiding en begeleiding. Vorig seizoen is Willy Van Croonenborch gestopt met de coördinatie, hij was zowat de motor achter het project. Ons werd gevraagd de leiding over te nemen. Concreet betekent dat intensief werken met jonge scheidsrech-

ters van de VHV, nee niet met de toekomst-kopels. Het zijn mensen die wij selecteren op basis van inzet, persoonlijkheid, kennis, fysieke conditie en zo meer. Echte talenten waar we dan verder aan willen schaven. We zetten ze in in competitiewedstrijden, maar ook in regioturnooi van miniemen en cadetten, kwestie van de kosten te drukken. Daar kun je die mensen een hele dag intensief volgen, begeleiden, evalueren, en dan zie je ze ook groeien in zo'n tornooi. Het is een kwestie van tips geven, bijsturen, praten, aanmoedigen, snap je? We zijn daar vorig seizoen mee gestart, maar omdat we zelf nog actief waren was dat soms moeilijk te combineren. En... we blijven ambitieus hé. Mark en ik willen op termijn waarnemer worden in eerste nationaal. Ik denk dat we daar voldoende bagage voor hebben.'

Handbaldwerg

Ondanks dat er vanuit alle windrichtingen geroepen wordt dat de arbitrage er in ons handballandje zienderogen op vooruitgaat, blijken de scheidsrechters wkelijks onder vuur te liggen. Compleet onterecht, inherent aan onze sport of ... moeten de scheids daar mee leren leven ?

Luc Uten: 'Mee leren omgaan, ja. Mee leren leven zeker niet. Een scheidsrechter moet alleszins kunnen omgaan met commentaar van pers, coaches, waarnemers en supporters. Wat niet wil zeggen dat die critcasters altijd gelijk hebben. Ik ben toch ruim 18 jaar scheidsrechter geweest en heb ervaren dat de arbitrage serieus geëvolueerd is in België. Zo ontvangen wij zeer positieve commentaren achteraf als we jonge talenten uitsturen naar het buitenland. Bijvoorbeeld naar de *Partille Cup* in Zweden. Daar kregen jonge Belgische refs. zelfs finalewedstrijden toegewezen. En het gaat daar zeer ernstig aan toe, geloof me. Dus ik zeg: de Belgische arbitrage is goed bezig. Helaas krijgt ze niet altijd de waardering die ze verdient. Wij, in ons eigen wereldje, krijgen die waardering wel van de Europese waarnemers. Hoe het dan komt dat nooit Belgische scheidsrechters worden aangeduid voor EK's, WK's, de Spelen en Champions League ? Da's een kwestie van lobbyen. Wij zijn een handbaldwerg, veel te klein om een rol te spelen in die topcompetities. IJsland heeft een doordeweekse nationale competitie, maar scoort op elk groot tornooi met zijn arbiters. Hetzelfde voor de Balkan en

Scandinavië. De EHF is een wespennest, en daarin hebben wij Belgen geen invloed. Enkel als waarnemer scoren wij Europees. Zie François Mulleners, Roger Xhonneux en Klaus Convents. Het blijft al bij al vechten tegen de bierkaai, en dat is soms frustrerend voor jonge beloftevolle scheids die op toernooien een goed rapport krijgen maar geen Europees vervolg. Maar er wordt aan gewerkt, we zijn op goede weg...'

Mark De Moor: 'Wij hebben zeker een exact beeld van de toekomst in de arbitrage. Daarmee bedoel ik: we hebben voldoende talenten om te toekomst te verzekeren. Maar het klopt inderdaad, zoals jij nu poneert, dat de clubs niet altijd een ondersteunende rol spelen. Clubs hebben liever dat scheidsrechters die nog actief zijn als speler, in de eerste plaats speler blijven. Arbitrer?, da's voor later, zo oordelen ze. Totaal fout natuurlijk, net zoals met talentrijke spelers moet je zo jong mogelijk met de opleiding van refs. beginnen. Talenten uit eerste of tweede nationaal kun je moeilijk vangen als scheids. Wij zijn er helemaal niet tegen hé als ze competitie blijven spelen. Want daar pluk je als scheidsrechter enkel de vruchten van. Spelinzicht, handbal aanvoelen, emoties beoordelen, tactiek, dat leer je enkel door zelf te spelen. Om een goede scheidsrechter te zijn moet je niet noodzakelijk topspeler geweest zijn. Maar het helpt wel.'

Herinneringen

Een afscheid zet traditioneel aan tot herinneringen. Zo ook voor de heren Luc Uten en Mark De Moor. Goede en slechte herinneringen ?

'Ik denk altijd positief, ik heb enkel goede herinneringen,' lacht Luc Uten, 'Ik kijk alleszins terug op een leuke carrière. Ik heb koppel gevormd met drie collega's. Eerst 14 jaar met Erwin Dirx, daarna met Mark en toen die even moest afhaken omwille van een fysiek probleem, heeft Luan Manuka mij gedepanneerd. Helaas maakte die op het einde van dat seizoen de tragische dood mee van zijn zoon. Dat is dan weer een slechte herinnering... Maar de laatste drie jaar met als Uten-De Moor hebben we toch nog een mooie apotheose kunnen realiseren. Europese politiekampioenschappen, diverse belangrijke toppers in de eigen competitie en uiteraard de Beneluxcompetitie, wat voor Belgische scheidsrechters toch een Europese uitdaging is. En tenslotte, de beslissingswedstrijd van het voorbije kampioenschap tussen Bocholt en Hasselt, beslist op één luttel doelpunt... dat was toch ook een orgelpunt hoor. Voor zulke wedstrijden doe je het ...'

'Die EK's voor de politie waren echt een kers op de taart,' weet politie-inspecteur Mark De Moor, 'We werden vier jaar geleden uitgenodigd via de Belgische Politiesportbond voor

het EK vrouwen in Duitsland. Een geweldige ervaring, want daar floten we samen met echte topscheidsrechters die hun sporen al verdiend hadden op WK's. Onder meer een Deens koppel dat de kleine WK-finale had geleid. Twee jaar later werd in Duitsland het EK voor mannen politieagenten georganiseerd en werden we weer gevraagd. Een zwaar toernooi, dat was werken geblazen. Die koppels daar waren absolute top, finales CL en WK. Vooral de contacten met de collega's zijn verrijkend. *Tips & tricks*, snap je? We hebben daar veel geleerd. Stelen met de ogen, zo hebben we het opgevat. En naar ons laatste seizoen toe loonde dat de moeite. Kijk, ieder seizoen dat we samen gefloten hebben was een rijke ervaring. We hebben

eigenlijk ieder jaar een boeiende seizoensafsluiter, beker of competitie, gekregen...

En persoonlijk ben ik uiteraard fier dat mijn dochter Lynn samen met Maaïke Bogaert richting status topscheidsrechter evolueert. Dat geeft voldoening als vader maar zeker ook als lid van het PSKA...

Tot slot: een goeie raad of boodschap ?

'Er zijn twee basisvoorwaarden voor een goede scheidsrechter,' besluiten beide laureaten in koor, 'een onberispelijke reglementenkennis en een sterke fysieke conditie. Als daaraan voldaan is ben je goed bezig. De rest moet groeien, dat is een kwestie van geduld ...'

Cois Van Aelst

Bart Lenders : 'Dit is een titel voor de ploeg, niet voor mij alleen...'

In de door de 'Sportvrienden Sus Weyn' (SSW) georganiseerde uitverkiezing werd Bart Lenders (Achilles Bocholt) verkozen tot 'Speler van het Jaar'. Voor de Limburger was het al zijn vijfde titel...

'De vijfde keer al ? Ach, ik heb ze echt niet geteld. Maar ik geef toe dat het altijd tot eer strekt als je wordt verkozen tot speler van het jaar. Ik ben er ontzettend blij mee, een mooie bekroning en tevens een compensatie voor mijn geteisterd seizoen einde,' aldus Bart Lenders na de proclamatie.

Bart Lenders kwam naar die proclamatie in het Hasseltse stadhuis met zijn rechterbeen in een imposante brace. Hij speelde de laatste maanden van vorig seizoen immers met een slepende hielblessure.

'De enige remedie bleek volledige rust,' verduidelijkt de speler van het jaar, 'maar ik wilde koste wat het kost Bocholt aan een hoofdprijs helpen. Dus heb ik me meer dan waarschijnlijk geforceerd. Meteen na de titelfinale kreeg ik volledige rust opgelegd van de dokter en nu zal een nieuwe botscan uitwijzen wanneer ik de training mag hervatten. De eerste weken blijf ik alvast langs de kant en ook de Europese confrontatie met Tatabanya laat ik aan mij voorbijgaan.'

Bart Lenders won de trofee een eerste keer in 2000 en het daaropvolgende decennium was een podiumplaats meer regel

dan uitzondering. Dit seizoen maakte Bart Lenders alweer een sterke beurt en hielp daarmee zijn club aan twee hoofdprijzen, Beneluxkampioen en bekerwinnaar. Bovendien werd het in de titelfinale net niet voor Bocholt. Bart Lenders werd zowel door pers, publiek, trainers als vakjury als primus verkozen in het referendum van de SSW. Unaniem dus ...

'Mooi zo, dat geeft een zekere voldoening,' lacht hij na een zoen en bloemen van de vrouwelijke laureate Judith Franssen, 'het is alleszins een extra bekroning van een formidabel jubileumjaar voor Bocholt. Want ik beschouw dit niet als een persoonlijke trofee, eerder als een erkenning voor de hele groep. Eerst de Beneluxtrofee, een titel die ik nog nooit had gewonnen, dan de boeiende titelfinales waarin we maar nipt de duimen moesten leggen voor Hasselt, en tenslotte die bekerwinst als apotheose. Daarin hebben we de ontgoocheling van de gemiste landstitel weggeweerd, het was als het ware een vergelding... Vorig seizoen werd gedomineerd door Bocholt en Hasselt. We zullen proberen dat te herhalen en gaan met Bocholt opnieuw voor een hoofdprijs. Helaas zijn er kapers op de kust. Het zal een boeiende, maar geen makkelijke competitie worden. Voor de play-offs wordt het alvast drummen...'

De gemengde balans van de European Open

De voorbije zomer speelden onze nationale junioren (1994-1995) de European Open in Zweden. De Belgen werden 17de. Daarmee deden ze minder goed dan hun voorgangers in 2011 en 2009, maar heeft het zin om generaties met elkaar te vergelijken? De redactie sprak met de polyvalente begeleider van de ploeg, Rik Stryckers, die op het toernooi ook als T2 fungeerde.

Rik Stryckers

14

De resultaten zijn niet zoals de jaren daarvoor. Wat waren de ambities voor aanvang van het toernooi?

Stryckers: 'Dadelijk na de loting (nvdr. Een poule met Zweden, Tsjechië, Polen en Nederland) wisten we al dat het zeer moeilijk zou zijn om voor een top 8 plaats te gaan. Daarvoor moesten we immers 1ste of 2de worden, en met topfavoriet Zweden en enkele andere traditionele handballanden in onze poule was die kans klein. Bovendien hadden we de nodige pech in aanloop naar het toernooi. Er vielen verschillende spelers gekwetst uit en het resultaat was een selectie van 12 spelers voor een zwaar toernooi als de European Open. Op de kwaliteit en de inzet van onze spelers is absoluut niets aan te merken, maar in een competitie waarbij de tegenstanders elk beschikken over 16 spelers zit je meteen met een groot fysiek nadeel.

Naast de beperkte spelersgroep kregen we nog een tegenslag te verwerken. Door familiale omstandigheden moest hoofdcoach Predrag Dosen in laatste instantie verstek geven voor het toernooi. De samenwerking tussen Predrag Dosen, zijn assistent Jean-Christophe Hougardy en mezelf was altijd goed verlopen. Zijn afwezigheid werd dus door ons opgevangen, maar sowieso zijn er toch kleine verschillen in visie, persoonlijkheid en aanpak die er voor zorgen dat de spelers zich wat moeten aanpassen.

Onze ambitie bleef echter om de 2de ronde te halen zodat we konden spelen voor plaats 9.

Toch een grote teleurstelling dan?

Door onze laatste plaats in de poulefase komen we terecht in de verliezersronde. Die hebben we relatief vlot gewonnen. Je kan ook zien aan de vlotte overwinningen in de laatste

3 wedstrijden dat we een hoger niveau aankonden. De teleurstelling was dus zowel bij de spelers als bij de staf enorm groot.

Hoe evalueer je de wedstrijden?

Globaal gezien, over de verschillende wedstrijden, ontbrak het onze spelers aan ervaring op dit niveau. Vanaf het ogenblik dat de druk om te winnen groter werd zag je de twijfel groeien. Op internationaal niveau ruikt men dan bloed en wordt vanaf dat moment elke fout afgestraft en dat is vaak het verschil tussen winnen of verliezen.

Je ziet dit duidelijk terug in de goede prestaties tegen Zweden en Polen, de matches waarin we absoluut geen favoriet waren. En de andere kant van de medaille merk je in de nederlagen tegen Nederland en Tsjechië, waarin we eigenlijk wel een behoorlijke kans hadden om te winnen.

We missen de ervaring die je enkel kan opdoen wanneer je als ploeg voldoende wedstrijden op internationaal of hoog niveau speelt en daar zijn we niet in geslaagd. Mede door de heel drukke competitiekalender en beperkte middelen was het zeer moeilijk om activiteiten te plannen.

Je spreekt van een goede prestatie tegen Zweden, maar de Belgen verliezen de openingswedstrijd tegen Zweden wel met 11-20?

Dat klopt. Maar de eindstand zegt niet alles over onze prestatie. Bij de rust stond het 8-11 en dat is beter dan wat alle andere ploegen tegen Zweden hebben gepresteerd. Zweden wint uiteindelijk ook de finale met 31-22.

En concreet in de wedstrijden tegen Nederland en Tsjechië?

Zoals ik daarnet zei was de insteek bij de 2de wedstrijd heel anders. Na de goede wedstrijd tegen Zweden zijn we plots favoriet tegen Nederland. We begonnen sterk aan de wedstrijd en gingen de rust in met een voorsprong van twee doelpunten. Maar in de 2de helft liep het fout. De concentratie ging verloren en we konden de noodzakelijke agressiviteit niet aanhouden. Het feit dat we de wedstrijd zelf uit handen gaven maakte de nederlaag des te zuurder. Hoewel Tsjechië een sterkere tegenstander was dan Nederland, hadden we ook tegen hen tot op het einde kans om de wedstrijd nog te winnen. Enkele ondoordachte beslissin-

gen en individuele fouten werden genadeloos afgemaakt waardoor een bijna overwinning nog uitdraaide op een 16-21 nederlaag.

Welke conclusies trek je na het toernooi?

Wat ik naast de teleurstelling over het resultaat onthouden heb, is het feit dat we op momenten het spelniveau van de toptanden aankonden. Het was pas in de 2de helft dat het verschil groter werd en we maakten fouten door de stress op de beslissende momenten. De spelers die uiteindelijk mee waren, hebben een heel goede mentaliteit getoond, maar hadden een gebrek aan ervaring. Met een betere voorbereiding, meer wedstrijdervaring en minder pech in de voorbereiding hadden we een grote kans gehad om een goede prestatie neer te zetten.

Zijn er namen bij de Belgen die we moeten onthouden?

Er zit heel wat talent in de groep. Onze doelmannen Nicholas Plessers, die voor het 2de jaar in Gummersbach zal spelen, en Arne Schonkeren. Maar dan ook spelers zoals Bram Schepers van Tongeren, Simon Ooms en Brian El Joudoudi van Hasselt en Hans Lamberigts van Sasja die al in de 1ste ploeg van hun club spelen. Daarnaast heb je ook met Brian Meulders, volgend jaar naar Sasja en Romain Dolce, volgend jaar naar Beyne, jongens waarvan je nog dagelijks het komende seizoen al van zal horen in de hoogste klasse.

De andere spelers zullen misschien nog wat langer nodig hebben, maar hebben allemaal heel wat potentieel om door te stoten. Dat moet de toekomst uitwijzen.

De Belgische ploeg op de European Open bestond uit volgende spelers:

Keepers: Plessers Nicholas, Schonkeren Arne
Veldspelers: Schepers Bram (24 doelpunten), Lamberigts Hans (21), Dolce Romain (18), Ooms Simon (17), Meulders Brian (13), El Joudoudi Brian (12), Poelmans Joren (12), Janssens Glenn (8), Soetaert Sander (7), Gava Sébastien (2)

Eindstand European Open 2013: 22 ploegen

1. Zweden
2. Roemenië
3. Denemarken
4. Nederland
17. België

Dries Boulet

Zes ambitieuze eersteklassers gaan voor eeuwige roem

Geen mooier kader om de Vlaamse handbaltop te ontvangen dan het statige Hasseltse stadhuis op een zwoele zomeravond. Een outdoor receptie als intro. Een leuke presentatie van plannen, ambities, in en out van onze vaandeldragers in de trouw- en raadzaal. En als toetje een gezellige indoor receptie om nader tot elkaar te groeien. Zo ziet de competitie 2013-2014 er uit ...

Robert Nijdam

Sporting Nelo : jonge wolven

Vorig seizoen was niet bepaald fortuinlijk voor Sporting Nelo. De ambitieuze fusieclub ambieert immers altijd een hoofdprijs en die kwam er niet. Geslaagd, maar niet met grote onderscheiding dus ...

‘Vind jij dat ? Daar ben ik het alvast niet mee eens,’ weerlegt Robert Nijdam, T1 van de Noord-Limburgers. ‘Voor mij was het seizoen meer dan geslaagd. Ik ben als trainer niet gehaald om absoluut prijzen te winnen. Ik ben

gekomen toen Nelo in de play-downs was verzeild. We hebben toen de kern bijeen kunnen houden, wat al een succes is want meestal wil iedereen weg als het effe tegenzit. Toen hebben we besloten met een heel klein kader een zeer riskant jaar aan te gaan. Het budget moest noodgedwongen worden teruggeschroefd en we wilden vooral eigen jeugd een kans geven. In die omstandigheden hebben we de play-offs gehaald én de Final Four van de beker. Als dat niet geslaagd is begrijp ik er niks meer van ...’

In het tussenseizoen verkaste sterkhouder Roel Valkenborgh naar bekerhouder Bocholt en hielden Rolland, Miseur en Scheepens het voor bekeken. ‘Ik meen dat we vooral dat vertrek van Valkenborgh goed hebben opgevangen,’ weet Robert Nijdam, ‘Om te beginnen met drie jonge talenten zodat we in de breedte alweer gegroeid zijn. We opteren in eerste instantie voor Belgische talenten die al een nationale selectie verdiend hebben. Maar vermits die vijver bijzonder klein is kijken we noodgedwongen al eens over het muurtje. Uiteraard ken ik de Nederlandse markt redelijk goed, dus hebben we net over de grens wat talent gevonden. En om het verlanglijstje af te werken hebben we ook verder in het buitenland gerekruteerd, Mate Munkasci via onze Hongaarse connectie en de Let Ivanovs, die in Duitsland heeft gespeeld. Nee, tweede garnituur is dat zeker niet. Het gaat over jonge, beloftevolle talenten die in eigen land op het hoogste niveau hebben gespeeld. Maar die jongens hebben uiteraard wel enige aanpassing nodig.’

‘Onze ambitie?’, besluit Robert Nijdam, ‘Kijk, ik werk ontzettend graag met jonge talenten. Die jongens beter te maken en op een hoger niveau te tillen, daarom zit ik hier. Maar ik ben ook ambitieus, ik ambieer een prijs met dit team. De eerste vier is een gezonde doelstelling denk ik, en eens zover zien we wel wat mogelijk is...’

Bocholt: bevestigen

Achilles Bocholt vierde het zilveren jubileum met verve. Beneluxkampioen én bekerwinnaar, en op de koop toe een boeiende titelstrijd met Hasselt. Een enorm succes dus, maar toch had de club blijkbaar liever landskampioen geworden in dat jubeljaar...

'Kijk, ik ben aangetrokken als trainer met de opdracht: we bestaan 25 jaar, we willen dit seizoen verzilveren met een titel. Na die Benelux-titel ... iedereen hartstikke blij. En dan begint iedereen te dromen van de landstitel natuurlijk. Dat is net niet gelukt, heel jammer, maar ik zeg nu: wij hebben drie schitterende finales gespeeld. Helaas met twee basisspelers die geblesseerd waren, Bart Lenders en Andreas Kittel. Bart heeft sinds eind april niet meer getraind. Wel gespeeld zolang hij kon volhouden, en dan viel hij uit. Dat heeft ons in die titelfinales toch parten gespeeld. Dus net niet, inderdaad, maar we hebben onze huid wel peperduur verkocht ... Gelukkig wonnen we nog die bekerfinale, zelfs

zonder Bart Lenders. Het is niet zo dat we zonder Bart nergens zijn. Maar in een titelfinale kan hij wél voor het verschil zorgen...

Patrick Lnger naar Visé, Maik Onink terug naar Nederland en Vladkov doorgestuurd met een onvoldoende. Kwamen naar Noord-Limburg: Luke Habets en Roel Valkenborgh (*Hij wil koste wat het kost een prijs, aldus zijn vriend en teammate bij Nelo Toon Habraken*).

Bocholt versterkt ?

'Ja, in die zin: ik heb meer gewicht in de ploeg. En meer gestalte. Dat vind ik belangrijk. Luke Habets is een pivot die ik kende van bij Eynatten, Roel Valkenborgh is genoegzaam bekend. Die twee pasten perfect in ons plaatje. Verder hielden we de groep bijeen, dus ook dat is een versterking. Uiteraard gaan we opnieuw voor een hoofdprijs, met minder mogen we niet tevreden zijn. Het gaat om de bevestiging van wat we vorig seizoen gerealiseerd hebben. Maar wat de concurrentie brengt weet ik helaas nog niet. De play-offs zijn alleszins een must voor Bocholt...'

Bocholt in actie op de Final Four van de BeNeLux-liga

V.l.n.r.: Pascal Grossi, Tom Robijns (Hasselt) en Jos Schouterden (Tongeren)

Tongeren: tering naar de nering

Nee, in Tongeren kan men bezwaarlijk tevreden zijn met het eindresultaat van hun geliefde United. Derde plaats in de play-offs, verlies in de bekerfinale en een ontgoochelende beurt in de Beneluxcompetitie. De prijzenkast bleef leeg in de oudste stad van het land. Reden om van trainer te veranderen ?

18

‘We willen alleszins verandering van spijs,’ lacht technisch directeur Jos Schouterden, ‘Goran Vukcevic kreeg de missie meer met eigen jeugd te werken. Dat zal ook noodgedwongen zo moeten, want het clubbudget werd met 30% verminderd. Die situatie dwingt de nieuwe trainer dus om jeugd in te passen, maar anderzijds ook om die jeugd te begeleiden, beter te maken, meer maturiteit te kweken. Nood breekt wet, dus zijn ook de ambities gematigder dan andere jaren. Top 4 lijkt een mooie uitdaging voor die jonge garde. Meer druk kunnen die jonge schouders wellicht niet dragen. Maar dat betekent ook dat je in de reguliere competitie vanaf de eerste speeldag moet presteren om bij die eerste vier te geraken. En die competitie kondigt zich uitgerekend dit seizoen compleet anders aan. Er zijn zes play-offkandidaten, de Limburgse vier, Sasja en Visé. Dat is niet mis hé. Er gaan in de lente meer ontgoochelde ploegen zijn dan gelukkige. Die zes ambitieuze teams kunnen het zich niet permitteren tegen een van de onderste vier te verliezen. Zie je ‘t al aankomen ? Onderschatting kan fataal zijn hé. Ik verwacht een spectaculaire reguliere competitie.’

Tongeren kende behoorlijk wat uitgaande transfers. Bourlet (Visé) en Dolce (Beyne) te-

rug naar hun Waalse roots, Koen Roggeman stopt, Thomas Bolaers naar Frankrijk en Sasa Dukic naar Spanje. Daartegenover kwamen doelman Vanbrabant en Julien Devisch over van Sint-Truiden en zorgt de Serviër Milos Tica voor enige buitenlandse import. Tongeren verzwakt ?

‘In de breedte alleszins. Onze kern beperkt zich tot tien spelers,’ geeft Jos Schouterden toe. ‘Maar die groep moet nog rijpen. Een speler als Julien Devisch moet zich nog bewijzen in eerste nationaal. Op termijn zal hij dat niveau aankunnen, vandaag is hij niet voor 100% betrouwbaar. Hij is wel nuttig, en je hebt hem nodig. Maar het is geen speler van wie je zegt: jij gaat het hier doén... Anderzijds is de komst van een derde keeper een investering in de toekomst. Pollie blijft geen eeuwigheid meegaan, hij is in principe aan zijn laatste seizoen begonnen. En die Serviër is een alternatief voor het vertrek van zowel Dukic als Bolaers, een bruikbare linkshandige, snap je ? Maar Tica moet eerst acclimatiseren en zich aanpassen aan ons spelconcept, ons spelritme, aan de nieuwe omgeving in het algemeen. Dat betekent dat we moeten bouwen, maar tegelijkertijd presteren. Met tien spelers kan het alleen maar moeilijker worden...’

Sasja: Beneluxliga

Sasja greep nipt naast de eerste vier, vorig seizoen. De Hobokenaars speelden nochtans een sterke tweede competitieronde maar misten de play-offs op één doelpunt. Normaal hou je daar als coach een trauma aan over. Maar niet Alex Jacobs...

Ons team is steeds op zoek naar clubs voor samenwerking.
Neem vrijblijvend contact met ons op, ons team staat graag
voor u klaar met verdere uitleg.

Het Pivotteam

Verdeler van:

KEMPA - HUMMEL - SALMING - ERIMA -
JAKO - CAWILA - SELECT -
CON SPORT - MIZUNO - DIP'N GRIP -
PIXOFF - SOAPON - SPALDING

DE PIVOT

de.pivot@telenet.be

HANDBALSHOP.BE

Honnestraat 23
3700 Tongeren

0473/295 541

Dave De Loose (Sasja) en Patrick Luiten (Merksem)

20

‘Absoluut niet, trouwens die play-offs kwamen te vroeg voor onze jonge groep. Wat ik wel betreur is dat we geen Beneluxcompetitie spelen,’ aldus de Hobokense T1. ‘Eigenlijk hebben we onze prioritaire doelstelling dus niet bereikt, maar als je nadenkt over het waarom, dan kun je op veel begrip rekenen. Nieuwe spelers integreren, blessures, onze spelmaker waken out, daardoor spelconcept bijsturen, ... Kortom we hebben ons deel miserie wel gehad. Als je dan ervaart dat de terugronde loopt als een trein, dan ben je op het einde van de rit wel ontgoocheld, vooral omwille van die Benelux. Want daar willen we absoluut bij zijn, dat is dus een absolute doelstelling dit seizoen.’

Sasja is ongetwijfeld versterkt. De kern bleef onaangeroerd, op zich al een geslaagde transfer. En bovendien maakten vijf aanwinsten hun (r)entree: Brian Meulders, 18 jaar en een linkshandige superbelofte; Wouter Sas, sterker na zijn succesjaar bij Europees finalist Esch; de Nederlander Niek Op de Kamp, doublure voor Stefan Brehmen; Jesper Johnson, een snelle Zweedse jongen; en last but not least, Cedric Dubois, terug van weg geweest.

‘Vooral in de breedte zijn we versterkt,’ bevestigt Alex Jacobs, ‘Die Zweed brengt meer snelheid in de ploeg. Sas zorgt met zijn Europese ervaring voor een belangrijke meerwaarde. Beste transfer op termijn wordt ongetwijfeld Brian Meulders, 1.90 meter, linkshandig en vooral iemand die wil bijleren en groeien. Hij past harmonieus in de groep. En Op de Kamp is eveneens een meevaller, een jonge doelman die nu al zijn mannetje staat. Intussen komt Luka Groff terug van een campagne met de

Sloveense junioren en zijn de overige jonge gasten ook alweer rijper geworden. Dario Arnouts is gegroeid, Jasper Roelants idem dito, het zit goed met het vertrouwen... Gespaard blijven van blessures, dat is mijn grootste hoop. Voor de rest herhaal ik onze ambitie: de eerste vier bereiken, en vooral het jaar nadien meedoen in de Beneluxliga. Intussen blijven we Europees actief in de *Challenge Cup*. Als je daar als speler niet naar verlangt ben je niet goed bezig.’

Olse Merksem: behoud

Olse Merksem maakte zijn rentree in eerste nationaal via de traditionele achterpoort. Sint-Truiden zag de promotie niet zitten, Olse wel. ‘Ik ben niet te beroerd om dat toe te geven, maar ik grijp die kans wél met beide handen,’ lacht clubmanager Patrick Luiten. Intussen kraait over de manier waarop die promotie werd bereikt geen haan meer en werkte de Merksemse club intensief aan die nieuwe status. De eerste competitiewedstrijd is al meteen een Antwerpse derby ...

‘Kon echt niet beter. Sasja is sowieso favoriet, wij kunnen ontspannen spelen. Niets moet, de motivatie bij de spelers is optimaal, elke bonus is meegenomen. Als je zo’n competitiestart mag nemen in eerste nationaal is dat een *lucky shot*,’ weet Olse-trainer Frank Van Uytvanghe. Merksem trok drie nieuwe spelers aan: Kristof Van Wesemael, Dirk Claessens en Jens Coppens. Opnieuw drie namen met een Sasja-verleden. Toeval?

‘Ik denk van wel,’ vult de Merksemse T1 aan,

‘want Olse vaart zeer bewust een eigen koers. En als bepaalde spelers zich aangetrokken voelen door die eigen koers, en gecharmeerd zijn door ons project, dan zijn ze welkom. Dat het oud-spelers van Sasja zijn is meegenomen. Zij kregen een uitstekende opleiding, ze tekenen voor kwaliteit, en we halen zeker geen oude paarden van stal. Dat was vorig jaar al zo, maar nu hebben we met Kristof Van Wesemael en Dirk Claessens een karrenvracht ervaring bij. Kristof was de lange verplaatsingen naar Hasselt beu, is nog steeds in optimale conditie en is voor ons een ongelooflijke versterking. Zo’n speler moet je met open armen ontvangen. Hij kan de ploeg op sleeptouw nemen. Koen Roggeman ? Inderdaad, was ook een optie. Voorlopig niet gelukt, maar onze deur blijft altijd openstaan...’

Als neo-eersteklasser start je uiteraard niet met torenhoge ambities. Frank Van Uytfanghe hinkt op twee gedachten... ‘Voor het clubbestuur en de technische staf is het behoud de prioritaire doelstelling,’ besluit hij, ‘Voor de spelers is het misschien een te negatieve motivatie om altijd maar bezig te zijn met die negende plek. Daarom wil ik de focus positiever leggen en zeggen: het mag wat meer zijn. Ik laat mij daarin inspireren door het parcours van Doornik vorig seizoen, ook promovendus en intussen een stabiele eersteklasser. Ook Olse wil een stabiele eersteklasser worden...’

Hasselt: titel verdedigen

Het wordt een afgezaagd refrein, maar vorig seizoen liet Initia Hasselt een unieke kans liggen om Europees te stunten. Kwartfinale van de EHF Challenge Cup tegen het Luxemburgse Esch, de Hasselaren waanden zich al in de volgende ronde met uitzicht op hun eerste Europabekerfinale. En dan die uitschakeling, die enorme ontgoocheling in het Groothertogdom...

‘Dat trauma heeft ook lang nagezinderd in de club,’ kan voorzitter Bruno Willems er nu om lachen, ‘Het had een hoogtepunt moeten worden, niet alleen voor onze club maar voor het handbal in het algemeen. We hadden handbalgeschiedenis kunnen schrijven,... Ik herinner me de zege op Pulawy in Polen. We zijn gekwalificeerd, dolle taferelen, en onder mekaar wordt geroepen: jongens, volgende week loten we Esch en gaan we naar de finale... Er heerste euforie, zeker als die droom dan nog uitkwam. ‘Maar’ tegen Esch, die filosofie heerste. En dan

Bruno Willems

het deksel op de neus in de thuismatch, want daar ligt de oorzaak van het kwaad...

We hebben inderdaad een mental coach moeten inhuren om de neuzen terug richting titelstrijd te krijgen. Het heeft echt niet veel gescheeld of ons seizoen was naar de vaantjes ... Anderzijds heeft het qua PR een enorme impact gehad. Mediabelangstelling, publieke belangstelling, belangstelling vanwege stadsbestuur en hogere overheid, ... overweldigend. Daarom ook moeten we Europees blijven meedoen. Want de return van zo’n campagne is enorm. Te weinig clubs beseffen dat. Maar ja ... eigenlijk hadden we die finale tegen Minsk moeten spelen. Jammer maar helaas...’

Intussen vertrokken twee basisspelers: Nicolas Havenith is gestopt en Kristof Van Wesemael keerde *back to the roots*. Cusumano (Beyne) en Jackers (Kortessem) nemen hun plaats in. Initia versterkt of verzwakt ?

‘Zeker niet verzwakt,’ vindt de Hasseltse preses, ‘beide nieuwkomers passen perfect bij ons. Adrien Cusumano was onze trainer bekend van zijn tijd bij Beyne. Een zeer nuttige speler. En Xander Jackers, student geneeskunde, was topscorer in de Superliga. Hij is vandaag nog geen topper, maar hij wordt het wel. Niet verzwakt, dus blijven onze ambities ongewijzigd: we gaan onze titel verdedigen en willen in de EHF Challenge Cup voortbouwen op het succes van vorig seizoen. Wij willen ook bewust met Belgische spelers die doelstellingen realiseren. Bovendien met 70% volbloed Hasselaren hé. Die jongens komen met de fiets naar de training...’

Cois Van Aelst

De nieuwe peetvader van het Jeugdsportfonds

Patrick De Mot stamt uit een handbalgeslacht. Hij is oud-speler van Uilenspiegel en promotor van de jeugdwerking. Patrick is ook regio-scheidsrechter, behoeder van het jeugdsportfonds en kersvers lid van de raad van bestuur van de VHV. Kortom, een man met een welgevulde handbalagenda en bovendien permanent begaan met onze sport. Maar ... dat is zijn vader ook. Piet De Mot is een handbalpionier pur sang, speelde zelf nog veldhandbal bij 'den Uil' -hij kreeg destijds aansluitingsnr. 85- en stampte bij de oudste handbalclub van Vlaanderen de jeugdwerking uit de grond. Piet is de stamvader van het geslacht De Mot: zijn zonen Patrick en Raf, en van zijn tien kleinkinderen zijn er momenteel nog drie actief bij 'den Uil'. Een verhaal van kleine en grote Uilen ...

22

'Ik ben nog als kind gaan kijken naar wedstrijden van mijn vader aan de oude geniëkazerne van Berchem, daar waar nu de binnensingel en de ring heersen. Ik was toen 7 jaar,' aldus Patrick De Mot. 'Mijn vader Piet is heel lang actief handballer gebleven. Hij is inderdaad een stuk handbalfolklore, een rasechte pionier. Toen hij al op rijpere leeftijd stopte als speler verdween handbal uit ons gezin. Want echte jeugdreeksen waren er toen niet, ik moest tot mijn puberteit wachten om te handballen. Dat gebeurde toen ik 15 was, via een schoolkameraad die bij 'den Uil' speelde en vroeg of ik mee kwam. En toen ik onze pa vertelde dat ik ging handballen, en dan nog bij zijn geliefd Uilenspiegel, was de trein een tweede keer vertrokken. Pa De Mot was meteen verkocht én verknocht. Na een onderbreking van 6, 7 jaar is hij een tweede leven bij 'den Uil' begonnen. Hij ging mee als toeschouwer naar de cadettenmatches, en toen ik senior werd, ging hij kijken naar mijn drie jaar jongere broer Raf, die zijn entree maakte bij de jeugd als keeper. Kortom, onze pa was weer een en al handbal. In geen tijd was hij de jeugd van Uilenspiegel aan het organiseren. Onze thuishaven toen was sporthal Borgerhout, maar daar was geen mogelijkheid om een volwaardige jeugdwerking uit te bouwen. Onze pa had toen al wel begrepen dat om jeugd te rekruteren de club actief moest zijn in een wijk waar jeugd te vinden is. En zo zijn we in Edegem beland, in de gloednieuwe sporthal De Willecom. Ons vader heeft daar echt letterlijk jonge spelertjes van de straat naar de sporthal gelokt. Hij sprak iedereen aan die met een bal aan 't spelen was met de vraag: wil je niet eens handballen? Kom dan naar de sporthal ... Hij plukte letterlijk de jeugd van de straat, zodanig zelfs dat hij op het politiebureau van Edegem was gesigna-

leerd als kinderlokker. Stel je voor ... Een vader van een van onze jeugdspelers, zelf wijkagent, heeft toen bemiddeld om dat misverstand uit de wereld te helpen. Inderdaad, Piet De Mot is niet enkel een handbalpionier, hij is de enige echte grondlegger van de gerenommeerde jeugdopleiding van Uilenspiegel. Roel Kiebooms, Filip Van Oosterwijck en zo meer, zij maakten allen deel uit van die allereerste generatie eigen jeugd. En zij hebben intussen de fakkel ook overgenomen. Mooi hé?'

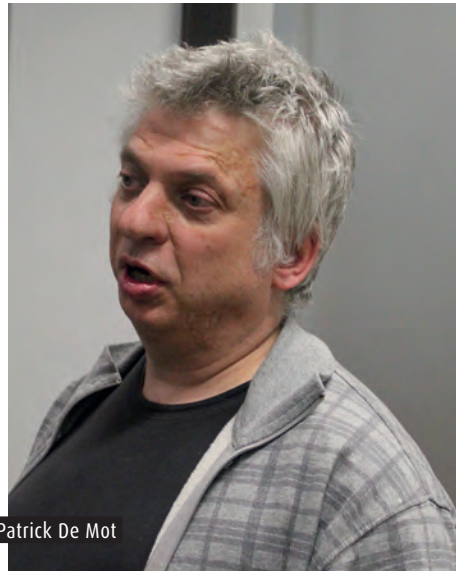
Patrick De Mot speelde lange tijd als hoekspeler bij Uilenspiegel zonder echt door te breken. 'Ik was geen karakterspeler, ik moest het eerder van mijn talent hebben. Helaas had ik minder talent dan mijn rechtstreekse concurrent, Koen Van Heddegem, die wel op karakter teerde...,' grapt hij. Uiteindelijk maakte een ernstige knieblesure een einde aan zijn spelerscarrière, maar Patrick werd wel meteen scheidsrechter. Dan volgden enkele sabbatjaren. Tot de eeuwige jeugdpromotor Piet De Mot zijn kleinkinderen enthousiasmeerde om te komen spelen bij de jeugd van 'den Uil'. En opnieuw was de trein vertrokken. De stamvader laadde zijn auto vol met kleinkinderen en reed voor de jeugdcompetitie van hot naar her.

'Ikzelf heb drie kinderen, twee jongens en een meisje, en alle drie zijn ze handbal actief. Momenteel heeft Uilenspiegel drie grote beloftes uit eigen kweek: Bert De Mot, Barend Geens en Lars Gaastra. Alle drie stammen ze uit een handbalfamilie. Intussen had voorzitter Rudi Sas me opnieuw gevraagd als medewerker. Drie weken later was ik al een wedstrijd aan 't fluiten. Daarna in de voetsporen van mijn vader in de jeugdwerking gestapt, en verder vooral organisatorisch actief binnen de club gebleven ...', weet Patrick De Mot nog.

Jeugdportfonds

Patrick De Mot is een van de behoeders van het jeugdportfonds. Daar is hij zeer intensief mee bezig. Zorgen dat de jeugdwerking een plaats krijgt in de bondsstructuur is zijn grote bekommernis. Of dat jeugdportfonds niet een log orgaan is?

‘Dan heb je de structuur en vooral de doelstelling niet goed begrepen...’ weerlegt hij met klem. ‘Het jeugdportfonds is een gevolg van het beruchte arrest Bosman, toen plots de alom bekende opleidingsvergoeding werd afgeschaft. Wat nochtans een billijke compensatie was voor talenten die door een grotere club werden weggeplukt. Maar plots was er vrij verkeer van spelers en weg opleidingsvergoeding. De grote kapitaalkrachtige clubs konden plots de concurrentie leegzuigen. Waarom dan nog aan jeugdopleiding doen?, denk je dan. Klopt, maar dan zou het niveau van onze sport zien-derogen achteruit gaan en was het werk van jaren vergeefs geweest. Dus heeft de VHV met dat jeugdportfonds voor een oplossing gezorgd. Via een gedegen jeugdwerking het niveau omhoog tillen, dat is het uitgangspunt. En via een rechtvaardig vergoedingssysteem zorgen dat clubs elkaar onderling vergoeden naargelang niveau en grootte van de club. Een club met sterke jeugdwerking, zoals Schoten, ontvangt meer geld dan ze investeren. Een machtiger club met kleinere jeugdwerking ontvangt minder. Het is een broekzak-vestzakoperatie. Enkele jaren geleden hebben we dan via Bloso een aanzienlijke subsidie verworven voor dat jeugdportfonds. Waardoor we meer en beter konden subsidiëren. Enige voorwaarde is een sluitend systeem van de eigen jeugdwerking, en een goede structuur die stringent wordt gecontroleerd. Ik ben in dat verband vanuit de VHV beheerder van het jeugdportfonds en dus mede verantwoordelijk voor de controle op de goede werking. Als je je jeugdwerking deftig organiseert kun je aardig wat subsidie opstrijken. Zo is een belangrijke voorwaarde de aanstelling van een jeugdcoördinator, die zorgt draagt voor een team gediplomeerde trainers en tevens voor de beleidslijnen opgedragen door de VHV. Volgend seizoen gaan we in Antwerpen en Vlaams-Brabant zeer intensief gesprekken voeren met de clubs: wat zijn de sterke en zwakke punten? Zijn de scheidsrechters tevreden? Hoe zit het met de rekrutering? ... En met al die feedback gaan we later

Patrick De Mot

proberen een onderlinge wisselwerking op te zetten inzake jeugdbeleid. Clubs elkaar onderling laten helpen, begrijp je? Enkel als je een mentaliteit kweekt die aanzet tot wederzijdse hulp en uitwisseling van ideeën, kun je de jeugdwerking op een hoger niveau tillen.’

Uilenspiegel als voorbeeld?

Het is een publiek geheim dat de jeugd van Uilenspiegel de laatste jaren toonaangevend is. ‘Daar hebben we hard aan gewerkt. Klopt. Maar op bepaald moment was diezelfde jeugdwerking op sterven na dood hé,’ geeft Patrick De Mot toe. ‘Zowat tien jaar geleden zijn wij er met een nieuwe enthousiaste equipe ingevlogen om die jeugdwerking te reanimeren. Voorzitter Rudi Sas is de grote gangmaker van dat project. Hij is gestart met handbalinitiatie in diverse scholen uit de regio Edegem, telkens als naschoolse activiteit, en daaruit hebben we vele nieuwe spelers gerekruteerd. Want op het eind van zo’n initiatie cursus organiseren we een tornooi met al die scholen en pakken wij als club uit om te laten blijken ‘hoe goed we wel zijn...’ Dat is een heel belangrijk moment. Die wedstrijdjes organiseren we niet ’s namiddags, wél van vijf tot zeven. Na de werkuren, zodat de tribune afgeladen vol zit met enthousiaste ouders. Ikzelf heb me geëngageerd om het sterk familiale aspect van onze club gestal-

Patrick De Mot met Uilenspiegel voorzitter Rudi Sas

24

te te geven en doe vooral aan ouderbinding. Ik ging voortdurend praten met de ouders, bijvoorbeeld tijdens de pagaddertrainingen. Niet over handbal hé, nee, over hun kinderen, over de school, over hun gedrag thuis, over hun andere hobby's, over hun vriendjes, ... Zo win je het vertrouwen van de ouders en krijg je die spontaan mee als medewerker, zelfs als bestuurslid. Ze voelen dat Uilenspiegel meer is dan een sportclub, ze ervaren hier een warme sfeer, een familiegevoel... Dat familiaal aspect is inderdaad een kwaliteitsmerk van 'den Uil'.

Intussen hebben andere bestuursleden de jeugdwerking overgenomen en heb ik alweer iets nieuws opgestart, met name ouderhandbal. Dat zit zo. We begonnen met looptraining voor de pupillen en meteen waren er ouders die vroegen of ze, hun conditie ter wille, niet mochten participeren. Dus begon ik met conditietraining voor ouders. Heel de club lag plat, want De Mot was weer met iets zot bezig... Van het een kwam het ander, in geen tijd vroegen ze ook om specifieke handbaltraining. Geen ingewikkelde technische en tactische oefeningen hé, nee gewoon wat balgewenning en inzicht krijgen in spelsituaties. Wel ... intussen hebben we een ouderteam dat geregeld miniwedstrijden speelt tegen onder meer Schoten, Merksem en Groot-Bijgaarden. Kijk, het is gewoon een kwestie van ouders betrekken bij de clubwerking. Enkel op die manier kan je een club doen groeien. Noem het gerust klantenbinding...'

PSK Antwerpen: een voorbeeld

Patrick De Mot is een bezige bij. Ondanks zijn drukke handbalagenda als clubman is hij ook nog regio-scheidsrechter. Hoe zit het eigenlijk met de arbitrage in onze provincie ?

'Schitterend,' klinkt het spontaan, 'wij hebben in Antwerpen een fantastisch provinciaal scheidsrechterscomité (PSKA). Ik denk dat geen enkele handbaladept in Vlaanderen dat in twijfel zal trekken. Wij beschikken over een zeer geëngageerde equipe medewerkers, mensen die er voluit voor gaan om die arbitrage op een hoger niveau te tillen. Als ergens talentrijke jeugdrefs. opduiken wordt er meteen werk van gemaakt. Opleiding, begeleiding, alles wordt in het werk gesteld om die talenten te ontdekken en te doen groeien. Neem nu Maaïke Bogaert en Lynn De Moor. Twee talentrijke scheids die het intussen al wel gemaakt hebben en op weg zijn voor een internationale carrière. Die meiden hadden het gewoon in zich, puur natuurtalent, maar wel mede dankzij Willy Van Croonenborch en het PSKA. Als hij zich niet engageert om die talenten te ontwikkelen, waren ze nooit zo ver geraakt in zo'n korte tijdsperiode. Op de jaarlijkse jeugdturnoeien van Gent en Eeklo vind je altijd een viertal controleurs-begeleiders van het PSKA die jeugdscheidsrechters uit onze provincie met raad en daad bijstaan. Na elke wedstrijd volgt een uitgebreide evaluatie. Geloof me, er wordt zeer goed werk geleverd door ons provinciaal scheidsrechterscomité. Helaas volgen de clubs niet altijd met de aan-

voer en vooral met de motivatie van nieuwe talenten scheidsrechters. Bijzonder jammer ...'

Topsport vs. breedtesport

Patrick De Mot is naar verluidt een van de beste aanwinsten van de raad van bestuur van de VHV. Hoe saai of hoe boeiend is die bestuursfunctie voor een onvervalste veldwerker ?

'Je hebt eigenlijk een tweetal jaren nodig om je in die bestuursfunctie in te werken. Maar mijn eerste ervaringen zijn alvast positief,' besluit Patrick de Mot. 'Mijn engagement situeert zich vooral in het verdedigen van het breedtehandbal. Want uiteindelijk wordt in die raad van bestuur wel het beleid van de VHV bepaald hé, en dan is het zaak van een evenwicht te vinden tussen de diverse belangen die

zich in onze sport manifesteren. Je hebt in zo'n bestuursorgaan immers altijd de tegenstelling topsport-breedtesport. En dat durft bij mij wel al eens wringen, ik heb soms een *ambetant* gevoel want ik blijf uiteraard die meer recreatief gerichte clubs verdedigen. Het is niet altijd een makkelijke oefening om die pot euro's waarover we beschikken, en die zeker geen schatkist is, eerlijk en evenwichtig te verdelen onder tophandbal en de rest. Maar iedereen van de raad van bestuur wil wel onze sport vooruit helpen, er heerst een permanente gedrevenheid. Eigenbelang lijkt mij onbestaand.

Wat mij vooral bezig houdt is de constante bekommernis om een club uit te bouwen. En vooral: laat nooit of nimmer de eigen jeugdwerking sudderen. Want dat is de levensverzekering van een sportclub en die mag je nooit verwaarlozen.'

Cois Van Aelst

De virtuele achterban van de Vlaamse topclubs

Sociale media...het fenomeen van het decennium. Ook in de sport hebben ze een groeiende impact. Wie de sociale media goed speelt bouwt een groeiende achterban op. Wie een club volgt, al is het zijdelings, zal eerst en vooral op de hoogte zijn van belangrijke wedstrijden, en sneller geneigd zijn om eens te komen supporteren. Maar wie overdrijft met irrelevante berichten riskeert de startpagina van zijn fans te "vervuilen" en gedefriend te worden. Daarom is twitter bij voorbeeld beter geschikt voor het volgen van een wedstrijd dan facebook. Hoe gaan de Vlaamse clubs ermee om? Het was

een onderwerp op de persvoorstelling van de clubs uit eerste nationale. In een volgend nummer zullen we er dieper op in gaan, maar we besloten op 1 september eens een nulmeting te doen. Hoe groot is de virtuele achterban van onze clubs? Initia Hasselt en Achilles Bocholt hebben zowel een ploeg in de hoogste afdeling bij de heren als bij de dames. Initia heeft 1524 fans op facebook, Bocholt 167.

Bij de clubs die enkel een damesploeg hebben op het hoogste niveau staat DHW ruim op kop met 785 fans. Daarna volgen Uilen-

spiegel (265), HB Sint-Truiden (212), Femina Visé (204) en DHC Meeuwen (150). Rhino en Waasmunster hebben geen fanpagina, maar zijn wel als persoon actief met respectievelijk 368 en 877 vrienden. Van DHT Middelkerke Izegem vonden wij wel een mooie website, maar geen spoor op facebook.

Bij de clubs met enkel heren op het hoogste niveau heeft het Waalse Doornik de grootste achterban met 980 fans. KV Sasja (775 vrienden) en United Tongeren (687 vrienden) komen in de buurt als persoon. Ver daarachter volgen Nelo (264 fans), Merksem met een openbare groep (208 leden), Beyne (175 fans) en HC Visé BM (105 fans). Eynatten sluit de rij met 58 leden in de openbare groep.

En de VHV? De fanpage van de Belgische Nationale Handbalploeg haalde op één september 1260 fans. De pagina Handbal -VHV-BHB-Beneluxliga heeft 1677 fans. Club 100 heeft intussen 379 likes, en de LFH ook al 860.

En internationaal? Nog een hele weg te gaan! THW Kiel heeft bijna 60.000 fans, Vesprem bijna 50.000 en USDK ten slotte 7.000. Tijd voor wat actie dus! Wie zal de grootste vooruitgang gemaakt hebben tegen de volgende editie?

Jos Verschueren, directeur sportmarketing aan de VUB “Beseffen jullie wel welk een handig boekje en voorbeeld ‘Handbal X-tra’ is?”

Hij werd 49 jaar geleden in Mechelen geboren, tekende zijn eerste aansluitingskaart in de sport bij basketclub Racing Maes Pils Mechelen, stapte nadien over naar het volley en dankzij een job als hamburgerbereider bij Quick kon hij de combinatie maken met manager zijn bij volleyclub Lennik en arbeider bij Quick. Het begin van een carrière in de sportwereld. Met zijn aangename stem kondigde hij jaren aan een stuk de zaalsportenfinals in het basket, volley en handbal aan toen die nog allemaal in één week-end georganiseerd werden en was hij ook speaker bij de FIVB-beachtoernooien in Oostende.

Intussen verzamelde hij universitaire diploma's in Brussel, Groningen en Lausanne, schreef hij verschillende artikels en een boek over sportmanagement, heeft hij een adviesbureau voor 'sport en communicatie' en is hij directeur sportmarketing aan de VUB Brussel. Als hij iets zegt over marketing in de sport, wordt er naar Jos Verschueren geluisterd. Ook voor het handbal heeft hij enkele interessante tips in de aanbieding.

26

Eerst even het sprookjesverhaal over het begin van jouw carrière...

Jos Verschueren: “Dat is inderdaad wel redelijk merkwaardig. Ik was zo bezeten van het volleyspelletje dat ik mijn job bij communicatiebureau McCann Erickson opzegde om manager te worden bij Lennik. Ik kreeg een opzegvergoeding van (indertijd) 80.000 frank (2000). Daar deed ik het mee van maart tot oktober, maar dan geraakte mijn spaarpot leeg. Ik ben toen naar de verantwoordelijke van het Quick-restaurant in Sint-Pieters-Leeuw gestapt met het kalenderboekje van de volleybond in de hand. Ik zei hem: deze en deze data ben ik niet vrij, maar op alle andere dagen wil ik voor

u hamburgers en frietjes bakken. Ik werd aangenaam en houd er een blijvend respect voor Quick aan over.”

Maar je bleef wél in de sportwereld?

“Bij Lennik werd ik opgemerkt door een verantwoordelijke van Renault Vilvoorde en ik mocht er de interne en externe relaties verzorgen. Dat was combineerbaar met mijn marketing- en communicatiejob bij Zellik, dat al snel meedeed in de Final Four van de landskampioenen in Wenen met de legendarische Guido van den Ende als manager. Nadien heb ik op de marketingafdeling van het BOIC gewerkt.”

Nadien kwam je zo mogelijk nog intensiever in de sportwereld terecht...

“Ik heb altijd veel waarde gehecht aan communicatie en kleur in de sport. Het zijn soms de details die het verschil kunnen maken in de sport. Communicatie is ook discipline. Ze moet transparant zijn. De juiste kennis, gekoppeld aan passie voor de sport, zorgt voor een grotere professionalisering. Het is daar dat we wellicht het ‘gat in de markt’ gevonden hebben en dat ik begonnen ben met een adviesbureau over sport en communicatie. Hoe kunnen we firma's doen inzien dat ze nog interessanter met de sport kunnen omgaan? Siemens was bv.

sponsor van Clijsters en Hénin. Wij hebben ze aangeraden om te komen tot een grotere communicatie naar buiten uit, door de communicatie te activeren, zodat 1+1=3 werd. Met dat bureau en later met een voltijdse opleiding in sportmanagement aan de VUB, proberen wij jongeren hun dromen in een sporttoekomst te realiseren in een niet-sportminded land.”

Bestaan er voldoende jobs in de sportwereld voor al die afgestudeerde experten?

“Vergeet niet dat sport intussen een sector, een industrie in de maatschappij geworden is. Als je vroeger op de VDAB-computer het woord ‘sport’ intikte, kwam je terecht bij ‘transport’, maar die periode is al lang voorbij. Wij hebben oud-leerlingen in alle branches van de sport zitten: van manager bij Decathlon, tot sportfunctionaris in de gemeente, de provincie, bij sportfederaties, in de juridische, de sociale en de economische wereld, tot commercieel verantwoordelijke bij een sportfirma, tot organisator van events. In de vijftien jaar dat wij bouwen aan de constructie van een beter sportland, werden al tientallen bedrijfjes in de sport opgericht. Ik geloof in het doorgeven van fakkels in een speciale sector. In het recente verleden hadden wij ook echte topsporters te gast als studenten: Sebbe Godefroid, Tom Steels, Bert Roesems, Sven Vermant, Tia Hellebaut, Karin Donckers, Frederik Delanghe...”

Je had ook altijd een duidelijke interesse voor de ploegsporten...

“Klopt. Ploegsporten scheren trouwens hoge toppen tijdens de laatste jaren, kijk naar het hockey, het volley, het basket bij de jeugd en in het voetbal zit er een nog straffere generatie aan te komen dan diegene die nu de top uitmaakt...”

Maar het handbal komt dan weer niet voor in dit rijtje...

“Ik vind handbal zelf een viriele, leuke sport. Maar ik lees regelmatig in jullie magazine reportages over Belgische handballers in het buitenland. Dat zijn misschien wel de Wout Wijsmansen of de Ann Wautersen van het handbal, maar wie weet dat? In België is handbal een topsport in één of maximaal twee provincies. In de andere provincies zie ik alleen projecten van super-vrijwilligers zoals b.v. in Haacht of in Lebbeke. Verder zie ik toch ook dat sommige van onze oud-leerlingen de

dienst uitmaakten binnen de federatie zoals een Dries Boulet of een Martijn Stassen. En ja, in het tennis zullen we het maar één keer meemaken dat we tegelijkertijd een Justine en een Kim aantreffen die de wereldtop halen. Vroeger was dat ook met een generatie judoka’s het geval. Het is ook niet gemakkelijk om te kiezen voor een niet-alledaags project in een niet-handballand.”

In het jaar dat handbal ‘sporttak in de kijker’ was bij Bloso, werd de topsportsubsidie voor het handbal ingetrokken en dat betekende zo goed als het einde van de topsportschool handbal...

“Zulke situaties doen zich ook alleen maar voor in België. Vraag is natuurlijk: hoe geraak je er als sportbond opnieuw uit? Ik heb daar geen pasklare oplossing voor, maar ik denk dat je in zulke gevallen moet overgaan op creatief denken, op het spuien van ideeën. Ik geef toe dat het niet gemakkelijk is in ploegsporten. Ik probeer slechts een aantal bruikbare ideeën te formuleren, want ik weet dat er in het handbal mensen zitten, die de theorie uit onze opleiding al met succes getoetst hebben aan de praktijk.

Ik denk aan Heidi De Beckker van Rhino Turnhout, die zelf folders en flyers maakte, die zorgde voor speciale t-shirts voor de bekerfinale en die haar job een jaartje opzij gezet heeft om sportmanagement te studeren. Kunnen zulke mensen terecht in een federatie? Ik denk van wel. Budgetten? Ach, zulke mensen moeten zichzelf opbrengen.”

Andere voorbeelden of ideeën graag, Jos!

“Kan je geen tien bedrijfsleiders vinden, die ooit handbal gespeeld hebben? Doe daar iets mee. Hoogspringer Eddy Annys werd toch ook één van de bazen bij Randstad. Zulke mensen bedoel ik. Ik lees in jullie laatste magazine dat de Champions League gesponsord wordt door Velux. Wie is daarvan in België de invoerder of de lokale verdeler? Doe er iets mee. Ik lees ook dat de voorzitter van één van de Final Fourploegen een Nederlander is, die in Polen een firma leidt... Zijn daar geen Belgische varianten op te vinden? Ik weet dat er beachhandbal bestaat, maar waarom geen street-handbal. Tussen haakjes: handbal is de enige zaalsport waarin het woordje ‘bal’ ook als ‘bal’ uitgesproken wordt in tegenstelling tot het ‘basketbool’ of het ‘volleybool’ met hun Angelsaksische achtergrond. Maar dat terzijde.”

Handbal heeft wel een voorbeeldfunctie met haar Benelux-competitie...

“Dat is juist. Handbal is daardoor in de Benelux grensoverschrijdend. Maar misschien moet je daar nog meer van profiteren. Zoek b.v. eens op of er geen transportbedrijven zijn, die zich specialiseren in vervoer binnen de Beneluxlanden en misschien kan je er dan de Essers Beneluxliga van maken. Weet je overigens dat er nog een Beneluxkantoor bestaat in Brussel voor bedrijven die handel willen drijven met firma's uit de Beneluxzone. Zitten daar geen mogelijkheden?”

Hoe maak je handbal nog meer bekend in ons land?

“Je moet hoe dan ook de media blijven bereiken en be-raken. Je moet ook blijven communiceren. Sport is immers niet duur in vergelijking tot b.v. de reclamepanelen aan de grote verkeerskruispunten. En waarom op een personeelsdag van een bedrijf of van een stad of gemeente eens geen handbal introduceren? Misschien in het kader van een zaalsportendag. Of creatief omspringen met de namen van sommige bestaande sponsors: ‘Handbal, (s)port of Antwerp’. Is dat geen prachtige publiciteit?”

Beseffen jullie trouwens welk handig boekje jullie ‘Handbal X-tra’ wel is? Het is gewoon een voorbeeld. Ik haal dat trouwens ook elk jaar aan en ik laat het zien aan de studenten: een klein formaat, je kan het in jouw binnenzak steken, je kan het op alle zitplaatsen leggen in de zaal, het zijn interessante artikels om op de hoogte te blijven van de sport en je kan er toch mooie foto's in kwijt. Veel handiger dan de magazines van de meeste andere sportbonden.”

Heb je in de voorbije vijftien jaar nog interessante projecten zien ontstaan uit jul-lie opleidingen?

“Zelfs nieuwe sporten en federaties. Zo ontstond er in Gent een La Crosse-team. Zij vormden de enige ploeg in België met een eigen logo, een eigen blad, ze zaten mee in de federatie en nu doen ze – als kampioen – mee aan het EK La Crosse. Dat was een idee van Jan Van Cauwenbergh, zoon van Paul, de gewezen Gentse rector aan de universiteit.

Zo ontstond er ook een heus curlingteam, dat luistert naar de naam Rosal (Recht Op Stip Af Leuven) en dat gesticht werd door Bram Vandenbroeck, de broer van Milow, de zanger

die al meer dan drie MIA's verzamelde (Music Industry Awards).”

Nog tips om de sport aantrekkelijker te maken?

“Als je mensen naar een sportmanifestatie wil brengen, moet je ervoor zorgen dat ze het achteraf als een fijne dagervaring beschouwen. Dat begint al met een ruime parking zonder plassen, een vriendelijk onthaal aan de inkom, het verschaffen van nuttige informatie, verzorgde toiletten en als je een pintje vraagt, mag dat niet lauw zijn of in een plastic beker-tje geserveerd worden. Daarnaast moet er natuurlijk spektakel geboden worden. Dat kan door het sportgebeuren zelf, maar misschien ook wel door een aantrekkelijke omlijsting.”

Een hulpmiddel om één en ander te onthouden?

“Ik geloof ongelooflijk in het bouwen van netwerken. Creëer betrokkenheid bij alle participanten in de sport. Bij onze opleiding voor experts in de sport moeten onze studenten de vijf K's onthouden: kennis, kunde, kennis-en, krachten en die vier samen bieden niets anders van veel kansen.”

Je zit nu zelf al vele jaren in de sport en in het opleiden van mensen die ‘gek zijn van de sport’, maar wil je zelf eigenlijk nog bepaalde zaken realiseren in de nabije toekomst?

“Door die opleidingen proberen we natuurlijk een sfeer te creëren, zodat ons land meer een sport-land wordt. En in dat kader vind ik dan ook dat het ons ontbreekt aan één groot nationaal sportcomplex met alles erop en eraan zoals de Allianz Arena, Wembley, het mag zelfs ADO Den Haag zijn. Ik vind dat we de nodige gemeenschappelijke fierheid moeten bezitten om een complex te bouwen dat een Europese hoofdstad waardig is. Een Europese sportarena in de Europese hoofdstad, waar je b.v. de Memorial Van Damme kan spreiden over twee dagen, waar er een oprobare gasmat aanwezig is om andere culturele manifestaties te laten plaatsvinden en waar er tegelijkertijd plaats is voor een Europees Huis van de Sport. Want is de sport geen sector die aan belangrijkheid wint in gans Europa?”

Marcel Coppens

De uitdagingen van DB GENT

Don Bosco Gent staat voor een seizoen vol uitdagingen. De Oost-Vlamingen ambiëren, met overwegend eigen jeugd, een plaats in de top-3 van tweede nationale, om volgend seizoen een reeks hoger te kunnen spelen. Daarnaast kan DB Gent vanaf januari terecht in een nagelnieuwe sporthal. En als klap op de vuurpijl is DB Gent mede organisator van de interland België – Israël in het Tolhuis in Gent. Die wedstrijd gaat door op woensdag 30 oktober, midden in de herfstvakantie. Handbal X-tra vroeg aan de Gentse sportieve directeur Peter Beeckman, Pecho voor de vrienden, wat duiding bij dat ambitieuze programma.

Peter

Beeckman:

'Laat ons die uitdagingen één voor één nemen. In tweede nationale is het dit jaar erop of eronder. We speelden vorig jaar verdiend play-offs, dat moeten we dit

jaar proberen te herhalen. Een plaatsje in de reeks net onder de top, die Beneluxliga speelt, dat is waar we heen willen. Onze kern bleef nagenoeg intact. Enkel Jurgen Verschelde vertrok naar Kortrijk en de gebroeders Gharbi kijken voorlopig de kat nog uit de boom. We laten 5 junioren doorstromen uit de eigen jeugdopleiding, dus dat zit goed. We hebben ook nieuwe trainer. Koen Blondeel is een Gentenaar. We hebben nog samengewerkt bij Apollon Kortrijk en hij was de laatste jaren actief in Deselgem, maar komt nu terug bij ons en daar ben ik blij om. We zullen dit seizoen snel, fris en tactisch handbal brengen. Onze teamspirit van cruciaal belang zal zijn om de doelstellingen te bereiken. Conditioneel zijn de jongens in ieder geval top.

Wat is jou rol binnen de club?

Beeckman: 'Ik ben sportief verantwoordelijke en ondervoorzitter op bestuursniveau. Maar ik vul ook de gatjes in bij verschillende ploegen als de trainer verhinderd is. Dat geeft me ook wat veldwerk. Die rol van invallerstrainer blijkt bijzonder nuttig in een groeiende club als Don Bosco. Verder fungeer ik als T2 ter ondersteuning van onze hoofdtrainer.'

En de nieuwe zaal, wanneer is die klaar?

Beeckman: 'Normaal in januari. De oude hal blijft gewoon staan, en eraan is men nu volop bezig aan de bouw van de nieuwe hal. Het wordt een hal met enkel handbalbelijning op de vloer. Qua concept misschien nog best te vergelijken met de hal in Eupen: een vaste tribune voor 600 toeschouwers, en onder die tribune komen de kleedkamers. Er komen echter ook een VIP-ruimte en een powerzaal. We kijken we allemaal heel erg naar uit! Graag zou ik langs deze weg een dikke pluim willen steken op de hoed van onze gewezen voorzitter Geert Stevens. Het is mede door zijn jarenlange lobbywerk en gedreven vastberadenheid dat de zaal er uiteindelijk gekomen is.

En dan de interland!

Beeckman: 'Oorspronkelijk hadden we het plan om te proberen één van de interlands in januari te organiseren. Maar het risico was te groot. Stel dat de zaal door overmacht niet op tijd klaar zou zijn... België-Israël in een mooi alternatief. Het Tolhuis is een perfecte locatie, een gezellige kuip in het centrum van Gent. Een interland in de herfstvakantie biedt veel mogelijkheden, zeker voor de jongeren. Het is ook de eerste interland van de campagne. Persoonlijk hou ik goede herinneringen over aan de organisaties van de interlands België-Turkije (in Gent) en België - Zweden (in Kortrijk), waarbij ik nauw betrokken was. We hebben in Gent overigens een traditie met interlands (Belgie-Turkije in 2005 en Belgie-Noorwegen in 2008) en met grote organisaties, denk maar aan onze Arteveldecup. Ons bestuur is de laatste jaren volledig vernieuwd en ik ben er zeker van dat heel de club zich zal dubbelploegen om er een perfecte interland van te maken. We gaan er volledig voor!

Dat belooft!

David Van Dorpe

DHC Overpelt is fier op haar Beachtornooi

Sommige clubs hebben een damesploeg en een herenploeg onder dezelfde paraplu. In andere gemeenten zijn er clubs die zich specifiek toeleggen op herenhandbal of dameshandbal. Denk maar aan Waasmunster, Izegem of Meeuwen, maar ook aan Overpelt. Als je de leden van DHC Overpelt (103) en HC Overpelt (115) zou samentellen, nestelt het Overpeltse handbal zich in de top-10 van de Vlaamse clubs. Jos Jannis (50) heeft zelf nooit gehandbald. Hij rolde in het handbal dank zij zijn dochters, en intussen is hij al jaren één van de drijvende krachten achter DHCO. Voor meer details kunnen we terecht bij de man zelf, die in het dagelijks leven informaticaprojecten beheert bij Infracx.

30

Jos Jannis: 'Mijn oudste dochter, Liesbeth, begon te handballen toen ze een jaar of 10 was, en je weet hoe het dan gaat. Je komt eerst supporteren, je steekt al eens een handje toe, en als je tweede dochter dan ook gaat handballen... dan kom je al snel in het bestuur terecht. Intussen ben ik al een aantal jaar secretaris van de club, en ben ik ook actief in het Provinciaal Komitee Limburg. Mijn dochters handballen nog steeds met veel plezier, en ik voel me goed binnen onze club. Liesbeth speelt nog steeds bij DHCO, als linkeropbouwder. Mijn jongste dochter, Anneleen, is 19 en speelt sinds vorig seizoen bij Rhino. Kris Moens had haar gecontacteerd, en ze wou het graag eens proberen op het hoogste niveau. En dus vecht ze in Turnhout voor een plaatsje in de eerste ploeg.'

'Enkele jaren geleden stond DHC Overpelt zelf aan de poort van de hoogste afdeling. We verloren toen echter de play-off finale van HC

Eynatten. Toen waren we gewapend om de stap naar eerste te zetten. Met Birgit Smits en Ine Hendriks hadden we speelsters die ons op dat niveau konden handhaven. Maar we hebben het toen niet kunnen afmaken. Als de mogelijkheid zich opnieuw zou voordoen zeggen we zeker niet neen tegen de hoogste afdeling, maar we zullen geen risico's nemen. De filosofie van de club is voornamelijk de eigen speelsters te laten spelen op het niveau dat ze sportief verdienen. Dat is ook de lijn die clubs als DHC Meeuwen, DHC Waasmunster, Uilenspiegel of DHT aanhouden, en dat vinden wij ook goed. Vorig seizoen haalden we de play-offs in tweede nationale en wonnen we de Beker van Limburg. Met Stefan Evens hebben we een goede trainer, en dit seizoen zal Mario Theeuwen, ook een uitstekende trainer, de kadetten meisjes onder zijn hoede hebben.'

Un parfum de crise

Jos Jannis: 'Met spijt in het hart merk ik dat het niet zo goed gaat met het dameshandbal. Het opdoeken van de damesploegen in Kortrijk en Leuven is spijtig. Het probleem begint bij de jeugd. In tegenstelling tot bij voorbeeld Nederland moeten wij hard werken om voldoende meisjesploegen op de been te krijgen. Samen met Roger Dreesen en Marc Decoutere, tot voor enkele jaren de secretaris en de voorzitter van het PKL, lag ik mee aan de basis van de Benelicom. Dat is een samenwerkingsverband tussen Belgisch en Nederlands Limburg bij de jeugd. Dank zij die samenwerking kunnen onze meisjes een volwaardige competitie afwerken bij de jeugd. Maar door die volle kalender blijft ons amper ruimte om ook deel te nemen aan de VHV meisjescompetitie. Binnen

De hele DHCO familie

het PKL draait de damescommissie ook niet zo best. Op de laatste vergadering was ik alleen met Hilde Van Wezemaal. Hilde is sympathiek gezelschap, daar niet van, maar we moeten ook bestuurlijk een bredere basis hebben. Ik zou graag een warme oproep willen doen aan de mensen die vooruit willen met het dameshandbal in de provincie om me te contacteren.'

De samenwerking met de herenclub uit onze gemeente, HC Overpelt, is beperkt maar positief. We willen allebei onze eigenheid behouden, om te vermijden dat de heren of de dames in de schaduw zouden belanden, maar tot de welpen werken we wel intensief samen. Het is belangrijk om er vroeg bij te zijn, en daarom rekruteren we al vanaf 4 jaar, met een soort bewegingsschool: kinderhandbal. Vanaf de welpen gaan we wel elk onze eigen weg.

Gruwelijk gemotiveerd

Jos Jannis: 'Enkele jaren geleden zat ik toch met beide handen in het weinige haar dat mij nog rest. Financieel hadden we het niet makkelijk. DHCO heeft geen grote sponsors. Wel een heel aantal trouwe kleine sponsors. Maar het moest net iets meer zijn. Dus hebben we de handen uit de mouwen gestoken en enkele organisaties op poten gezet die er intussen voor

gezorgd hebben dat we ten minste geen zorgen meer hebben. We hebben ook enkele fijne nieuwe en gruwelijk gemotiveerde bestuursleden, zoals Sonja Pinxten en Nathalie Snoeck, die ons nieuwe energie geven, en helpen om het werk te verdelen.'

'Ons Beachtornooi is eigenlijk een initiatief geweest van Rudy Loos en David ("Tuur") Willems. De eerste jaren was het heel kleinschalig, en hadden we het niet makkelijk om ploegen te vinden. De meesten waren bang om Beachhandbal te spelen tijdens de voorbereiding. Onze communicatie was ook niet efficiënt. We gingen posters uithangen in de Limburgse sporthallen, maar ik had de indruk dat niemand die zag hangen. Door de jaren heen hebben de ploegen begrepen dat ons tornooi een zeer goed teambuildingsmoment is, en dat een dagje lopen in het zand uitstekend is voor de conditie. Het is ook heel gezellig op het tornooi, en we hadden dit jaar ook een tiental jeugd ploegen. We hadden ook ploegen die van ver kwamen: Don Bosco Gent, Temse en een ploeg uit Dormagen, met Gert-Jan Bongaerts. En we krijgen heel wat logistieke steun van de gemeente Overpelt: ze brengen de doelen, ze stellen een toiletwagen ter beschikking, ze hebben zelfs heel het terrein voor ons geëgaliseerd met een bulldozer. Ik ben eigenlijk wel heel fier op ons tornooi.'

Terecht!

David Van Dorpe

Voorzitter Roger Roels:

‘Het handbal bezit interessante factoren’

In de Europese Sporthoofdstad van het jaar werd een vijftal maanden geleden Antwerpen United boven de doopvont gehouden of een samenwerking tussen de zaalsportenclubs Port of Antwerp Giants (basket), Schelde-Natie Precura Antwerpen (volley), Futsal Topsport Antwerpen (zaalvoetbal), KV Sasja en DHW Antwerpen (handbal). Aan voorzitter en stimulator Roger Roels vroegen we hoe ver het stond met het samenwerkingsakkoord bij de start van de nieuwe competitie.

Roger Roels

Roger Roels: “Ik denk dat we al op verschillende vlakken vooruitgang geboekt hebben. Door de synergie tussen de clubs kunnen we professioneler en efficiënter werken. Door een financiële impuls moeten we de budgettaire kloof met de Belgische top dichten. De doelstelling is immers dat deze vijf clubs gedurende de komende jaren meedingen naar de prijzen in België en dat ze stilaan een gevestigde waarde worden in de Europese competities. We willen

door gemeenschappelijke acties ook de verbondenheid met de Antwerpse supporters doen groeien en op mediagebied krijgen we een grotere bekendheid via de zender Sport10 en het United-magazine op de regionale zender ATV.”

Jullie staan ook voor bepaalde waarden in de sport?

“Precies. Sport als spiegel voor de maatschappij. Dat betekent respect voor de medemens, multicultureel en openstaand, teamwork en discipline. Wij sloten een code af van multolerantie ten opzichte van doping, drugs, discriminatie en geweld. Natuurlijk spelen wij om te winnen, maar we blijven wel waardig in het verlies. We leven de principes na van de Panathlon-verklaring en we willen transparantie ten opzichte van de autoriteiten en de sponsors die ons steunen.”

Hoe ver staat het na vijf maanden intussen met de samenwerking tussen de clubs?

“Daar zit zeker een positieve evolutie in. Het is een traject waarin we mekaar stilaan beter moeten leren verstaan. We zijn doorheen een periode, waarin we mekaar beter moesten leren kennen en waarin we beseften dat we mekaar ook beter konden ondersteunen. We hebben wij elke club b.v. vergeleken hoe de medische begeleiding er verloopt. Het is niet de bedoeling om dan plots te werken met éénzelfde medische staf of met dezelfde kinesist. Dat is trouwens niet mogelijk, maar het is wel belangrijk dat er wederzijds contact is en uitwisseling van ideeën en gegevens waarmee we allemaal beter kunnen worden.”

Is er vooruitgang op gebied van sponsoring?

“Port of Antwerp blijft als sponsor van de vijf

clubs. We kregen ondertussen de toezegging van het Grand Plaza Hotel dat ze ons zullen ondersteunen door het aanbieden van gunstige tarieven als we Europees tegen buitenlandse tegenstanders uitkomen. Ik had eerlijk gezegd nog op iets meer sponsoring gerekend, maar de economische omstandigheden waren niet in ons voordeel. Maar we zijn nog wel in gevorderde onderhandelingen met één of twee kandidaat-sponsors, waarmee we spoedig hopen tot een akkoord te komen.”

Spreekt de formule intussen aan bij de Antwerpse sportliefhebber?

“Ik denk dat we in locaties als de Arena, de Lotto Arena en de andere Antwerpse sporthallen voor familie-entertainment kunnen zorgen. Zo geeft een abonnement bij één club recht op publiekstickets voor twee wedstrijden bij de andere clubs uit de United-groep. Er bestaat ook een combi-ticket: voor 20 krijg je ook toegang tot één wedstrijd van elk van de vijf deelnemende clubs. Zo kan je misschien eens kennis maken met sporten die je minder goed kent. En op 22 september houden wij op het plein voor de Arenazaal in Deurne een gezamenlijke fandag, waarop alle sporttakken vertegenwoordigd zijn, waarop handtekeningen van de spelers kunnen verzameld worden, waarop initiatie in deze sporten mogelijk is.”

Welke rol zie je de Antwerpse handbalclubs spelen?

“Ik ben bijzonder blij met hun inbreng. Want zij brengen met DHW Antwerpen een specifieke inbreng die andere sporten niet kunnen bieden, nl. een vrouwenteam. Die ploeg is dan ook nog eens de enige van de ganse United-groep, die zich momenteel kampioen van België mag noemen. Zij hebben dus al een deel van de doelstelling in positieve zin ingevuld. Ik verwacht ook van Sasja – na een overgangsjaar – dat ze opnieuw meedoen voor de prijzen. Zij beantwoorden dan weer aan de doelstelling om er zo veel mogelijk te geraken met jongeren die door de Antwerpse clubs zelf opgeleid werden.”

Vind je het geen handicap voor jezelf dat je zowel United leidt als één van de deelnemers, nl. de Giants?

“Helemaal niet. In alle bescheidenheid gezegd moet je toch ook stellen dat de Giants de trekker zijn van het hele project. En of ik nu voorzitter ben van United of iemand anders, de Giants hadden altijd meegedaan aan zulk project. We moeten mekaar daarin ondersteunen. Alles wordt ook niet op enkele maanden tijd geregeld. De deelnemende clubs zitten b.v. met afspraken uit het verleden, die nog lopende zijn. Maar we praten daarover in alle openheid en ik mag toch wel stellen dat de verbondenheid tussen de vijf clubs op die enkele maanden tijd zeker al groter geworden is.”

Marcel Coppens

De partners in het United verhaal

Sam Cracco start met handbal in Staden

Als je Roeselare buitenrijdt, richting Diksmuide, kom je al snel in het landelijke Staden. Waarvan zou U Staden kunnen kennen? Misschien omdat de gemeente sinds kort met Francesco Vanderjeugd (25) de jongste burgemeester van Vlaanderen heeft? De ruim 5000 inwoners van Staden kunnen zich in ieder geval sinds verleden jaar verheugen

Toen Sam Cracco 12 jaar oud was lokte zijn twee jaar oudere buurjongen, Jasper Delbeke, hem mee naar een training van handbalteam Knack Roeselare. Sam vond het fijn, en kwam daarna iedere week mee. Omdat ze in de buurt van de trainingshal woonden, konden ze met de fiets gaan. Ruim tien jaar later heeft Sam Cracco zelf een handbalclub opgericht, in Staden, tussen Roeselare en Diksmuide. Dank zij het enthousiasme van Sam Cracco en met de steun van Knack Roeselare en de sportdienst van Staden is het West-Vlaamse handballandschap weer wat rijker geworden.

Hoe ben je voor het eerst met handbal in contact gekomen?

Sam Cracco: 'Ik was 12 jaar en deed nog geen sport in competitieverband. Mijn buurjongen, Jasper Delbeke, die twee jaar ouder is, speelde al een jaar handbal. Hij lokte me mee naar een

training bij handbalteam Knack Roeselare. Ik ging wekelijks mee naar de training, samen met de fiets. Het was gemakkelijk omdat de trainingshal niet ver van bij ons thuis was. Na een aantal trainingen stond Fred Dejonckheere, een bestuurder van handbalclub Roeselare, plots aan de deur. Hij had een goed gesprek met mijn ouders en sindsdien ben ingeschreven. Fred Dejonckheere is heel goed in het ronselen van leden. Hij gaat altijd bij de ouders thuis langs om ze ervan te overtuigen dat handbal een leuke teamsport is voor je kind. En hij heeft een zeer hoge rendementsgraad!'

Hoe ben je op het idee gekomen een nieuw ploegje op te starten?

Tijdens het laatste jaar van mijn lerarenopleiding moest ik mijn bachelorproef maken en ik was nog op zoek naar een onderwerp. Jan Boury heeft mij de uitdaging voorgelegd om zelf een ploegje op te richten rond Roeselare. Het onderwerp interesseerde me direct, ik was namelijk al hulptrainer bij de minnen. Een nieuwe ploeg oprichten leek me een

interessante opdracht. Kinderen proberen te motiveren om te handballen vond ik een leuk onderwerp om rond te werken, zeker in een gemeente waar de kinderen handbal totaal niet kennen. Jan Boury heeft mij toen doorverwezen naar Jakob Dhaene in het kader van het E17 project.

Waarom heb je precies voor Staden gekozen?

Ik heb de mogelijkheden onderzocht in twee gemeentes, Ardoonie en Staden. Ze liggen allebei rond Roeselare, niet ver van mijn huis. In Ardoonie was de sporthal druk bezet op de uren waarop ik beschikbaar was. In Staden konden we de hele woensdagnamiddag beschikken over de sporthal en dat was ideaal. Staden heeft geen middelbare scholen waardoor de kinderen na de lagere school bijna allemaal naar Roeselare naar school gaan. Dan kunnen ze gemakkelijk doorschuiven naar handbalclub Roeselare. Het is dus ideaal om een jeugdkern in een gemeente buiten Roeselare te hebben die enkel basisonderwijs aanbiedt.

Wat heb je geleerd uit het oprichten van een jeugdkern?

Ik heb kinderen leren motiveren om een nieuwe sport uit te proberen. Het is wel redelijk eenvoudig om de kinderen enthousiast te maken voor handbal tijdens de lessen op school. Hen de stap naar de sporthal laten zetten is al iets moeilijker. Het zijn echter eerder de ouders die je moet overtuigen dan de kinderen. Daarom heb ik tien weken lang gratis training gegeven vooraleer ik wat lidgeld gevraagd heb. En dat lidgeld hebben we bewust heel laag gehouden. Die lage drempel (slechts

De heren van moederclub Knack Roeselare met Sam Cracco (nummer 5)

één keer per week training en beperkt lidgeld) heeft veel ouders overtuigd om hun kind die nieuwe sport te laten uitproberen.

Dan moesten we ook nog ouders zien te vinden om de kinderen te voeren naar enkele toernooitjes. Dat was even puzzelen, omdat de meeste ouders ook nog andere kinderen hebben met andere hobby's. Maar uiteindelijk vonden we altijd wel enkele ouders bereid om te rijden naar een toernooitje.

Welke problemen heb je ondervonden?

Het vervelendste was dat ik als enige trainer bijna onvervangbaar was. Het ware eenvoudiger geweest zijn als we met twee waren, als ik dan eens niet kan, vormt dit geen problemen. Ik had soms stage of zat in de examens en dan was het wel heel erg druk om daartussen nog trainingen te geven.

Een tweede struikelblok was de communicatie met de ouders. Veel ouders zetten hun kind af aan de sporthal en komen ze weer oppikken maar komen nooit eens naar binnen om te kijken naar de training, sommige kindjes komen met de fiets dus veel ouders heb ik niet gezien. Alle communicatie liep via mail en via briefjes dat ik mee gaf met de kindjes maar niet alle ouders reageren daarop.

Wat zal er volgend seizoen gebeuren met handbalclub Staden?

Onze moederclub Roeselare wil Staden we-

ker niet laten vallen, nu het opgericht is willen ze die kinderen graag in de handbal houden. Het eerste jaar overleven is meestal het moeilijkste, nu moeten we niet meer van nul starten in de gemeente Staden. We willen meer toernooitjes doen en we willen twee trainers hebben zodat het niet erg is als er één iemand eens niet kan. We hebben al een sponsor en een eigen rekeningnummer, we zullen truitjes aankopen, we hebben een penningmeester en een voorzitter, we hebben eigenlijk alles om de nieuwe jeugdkern te laten groeien. We zullen natuurlijk blijven promotie moeten voeren om genoeg leden te hebben. Er komen regelmatig eens vriendjes mee naar de training, doordat de sport nieuw is spreekt het de kinderen wel extra aan. Het eerste jaar is normaal het moeilijk, ik heb het gevoel dat het met vrucht beëindigd is. In mijn ogen heb ik iets tof opgericht met een toekomst, ik mag wel een beetje trots zijn op het resultaat.

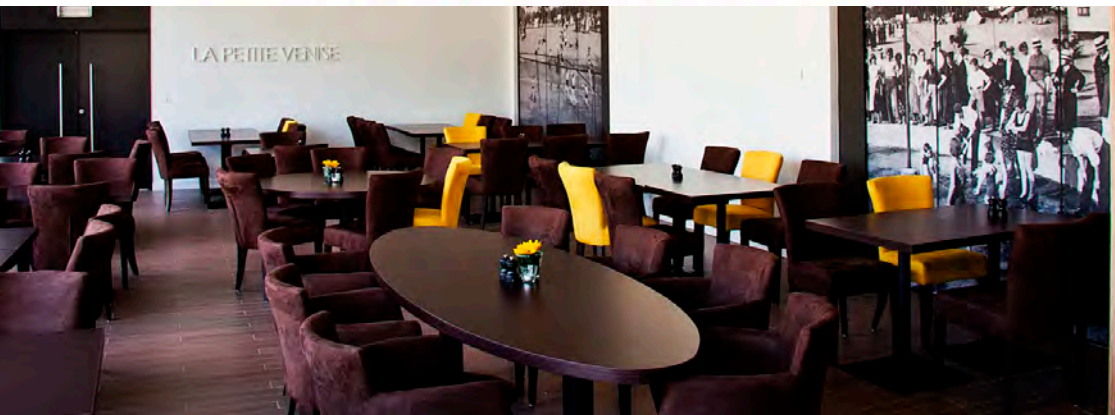
Heb je al plannen in of buiten de handbal nu je afgestudeerd bent?

Ik wil blijven speler en trainer zijn bij Roeselare en Staden. Als er ooit nog eens vraag is om opnieuw een satellietkern te starten wil ik daar wel tijd voor vrijmaken. Buiten de handbal mag ik nu werk zoeken als leerkracht in een school, als dat niet meteen lukt dan zal ik misschien nog verder studeren.

Jakob Dhaene

Elewijtcenter

meeting - congress - hotel

Let's meet in Elewijt Center

Voor al uw :

- ◆ Seminaries
- ◆ Opleidingen
- ◆ Zakenlunches
- ◆ Diners
- ◆ Feesten
- ◆ Hotelovernachtingen

We hopen u in de toekomst te mogen verwelkomen!

Het Elewijt Center – team

Voor meer informatie kan u ons bereiken op 015 62 72 72 of info@elewijtcenter.be

www.elewijtcenter.be

USDK bereikt de Champions League!

Jean-Pierre Vandaele houdt beide voeten op de grond

Op de laatste speeldag van de Franse competitie (LNH) kon USDK, de topclub uit Duinkerken, een historische slag slaan. Mits winst bij middenmoter Saint-Raphael legde USDK beslag op de tweede plaats in de eindstand, achter het ongenaakbare PSG, maar voor rivaal Montpellier. In dat geval zou USDK zich plaatsen voor de VELUX EHF Champions League, een nieuwe stap voorwaarts in de uitbouw van de club. Jean-Pierre Vandaele, bankier en voorzitter van de club sinds het overlijden van icoon Nicolas Bernard, vertelt aan Handbal X-tra hoe het gelopen is.

Jean-Pierre Vandaele: 'De eerste helft verliep catastrofaal. De stress was bijna tastbaar, en alles wat verkeerd kon lopen liep ook verkeerd. We stonden op een bepaald moment liefst 7 doelpunten achter, en ik voelde het werk van een heel seizoen als zand door mijn vingers glijpen. Deelname aan de Champions League is een doelstelling die we al lang achterna hollen, en een belangrijke factor in het dossier van onze nieuwe topsporthal. Bij de rust was het 17-11. In de tweede helft zijn we erin geslaagd om de scheve situatie quasi volledig recht te zetten, en 23-25 voor te komen. Toch zaten we op enkele seconden voor tijd in een verloren positie, bij 25-25 en balbezit voor de tegenstander. Maar Saint Raphael ging voor de volle buit, en vijf seconden voor tijd willen ze scoren, onze doelman pakt en Baptiste Butto scoort op de counter het doelpunt van de overwinning, echt in de allerlaatste seconde van het kampioenschap. We waren euforisch!

En wat heeft die kwalificatie teweeg gebracht?

JPVD: 'Naast de mentale opsteker vooral een pak werk tot nu toe (lacht). We hebben heel wat inspanningen moeten leveren om onze thuiswedstrijden in onze eigen hal te mogen spelen. De EHF was niet zo enthousiast over onze infrastructuur. Er is een groot project om een nieuwe topsporthal te bouwen in Duinkerken, die plaats biedt aan 10.000 toeschouwers. Die hal zouden we delen met de basketbalploeg van Gravelines. Onze kwalificatie voor de Champions League is een goede zaak. Iedereen begrijpt nu dat die hal nodig is. Het openbaar onderzoek naar het publiek nut van deze investering is intussen ook afgesloten en positief. Ik hoop dat de spade nu snel in de grond gaat.'

JPVD: 'Op het sportieve vlak zijn we voorzichtig gebleven. Ik ben een bankier, en ik wil de club als een goede huisvader beheren. Buiten PSG is er geen enkele club in Frankrijk die veel marge heeft om zotte dingen te doen. We zijn gezond, of laat mij zeggen, in evenwicht, maar dat wil ik graag zo houden. Door de deelname aan de Champions League zal ons budget stijgen van 3,6 miljoen Euro naar 4 miljoen euro. Maar dat heeft meer te maken met inspanningen van onze bestaande partners dan met nieuwe sponsors. Wat de kern betreft hebben we het contract met Sebastien Bosquet niet verlengd. Hij was jarenlang de ster van het team, en de enige speler van USDK in de nationale ploeg. We hebben een nieuwe rechteropbouwer, en we hebben Guillaume Joli behouden. Hij was onze investering van vorig jaar. Het contract met onze doelman Vincent Gerard hebben we kunnen verlengen. Vele clubs trokken aan zijn mouw. USDK is een club met een speciale visie. Wij willen onze kern zo veel

USDK - Montpellier: de Noor Espen Lie Hanssen aan het kanon

mogelijk samenhouden, en samen bouwen en beter worden. In deze groep zit nog veel groei-marge, het is een jonge groep. We staan natuurlijk wel open voor een opportuniteit. Na het faillissement van Atletico Madrid hebben we een voorstel gedaan aan Alex Dushebaev. Naar onze normen was het een royaal voorstel, maar blijkbaar was het niet goed genoeg, want hij trok naar Skopje...

Wanneer zal U tevreden zijn over de campagne in de Champions League?

We hebben ons geen specifiek sportief doel opgelegd voor deze eerste deelname. We willen een waardige poulefase spelen, en onze kansen volop verdedigen. De deelname zal financieel ongeveer in evenwicht zijn. We kunnen ons dus concentreren op het sportieve en

het publicitaire. Régis Giunta, onze marketing directeur, zegt graag dat wij momenteel de beste Vlaamse club zijn. Hier in Frans Vlaanderen kunnen de Vlaamse handballiefhebbers nu beleven wat in Belgisch-Vlaanderen nog niet mogelijk is. Duinkerken ligt op 15 kilometer van de grens, en er zullen topploegen passeren als Kiel, KIF Kopenhagen en Kielce. We hopen dat we veel Belgische handballiefhebbers zullen zien. Het aantal Vlamingen dat van tijd tot tijd eens langskomt neemt toe. Wie één keer de stap zet zien we daarna regelmatig terug. Iedereen is dus van harte welkom bij ons, om mee te brullen met USDK. Dat is onze baseline bij de leeuw in ons logo: "venez rugir avec l'USDK"

Dat zullen we zeker doen, veel succes!

David Van Dorpe

FC PORTO (POR)
of
CONSTANTA (ROU)
of
ELVERUM (NOR)
of
VOLENDAM (HOL)

29 SEPT. MONTPELLIER OF PLOCK
13 OCT. KOLDING KOPENHAGUEN
17 NOV. THW KIEL
1ER DEC. KS KIELCE
16 FÉV. ?

H Dunkerque Handball
BOEK UW PASPORT VOOR DE CHAMPIONS LEAGUE

Online Ticketing op USDK.FR
Voor meer informatie usdk@usdk.fr
Stades de Flandres - Dunkerque

België - Israël

Handbal Nationale Ploeg

WOENSDAG
30 OKTOBER
OM 20U00

**Sporthal
Tolhuis**

TOLHUISLAAN 77
9000 GENT

INKOM
10 EURO

KINDEREN
-14 JAAR GRATIS

 sporza

 gent: sport

 DE PIVOT
HANDBAL SHOP.BE

 ethias

 POUW VOOR DE
Sport
Producties
Gedrukt & Verspreid

Denny MARSHALL
Sound, Light & Event products